Gülsevin Kıral

1959'da Eskişehir'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nden mezun oldu ve uzun yıllar bankacılık sektöründe çalıştı. Çeşitli edebiyat dergilerinde yazıları yayımlandı, çeviriler yaptı. 2006'da *Ablamı Nereye Kaçırdılar* adıyla, 2008'de Günışığı Kitaplığı'nda *Berber Pire Tellal Deve* adıyla kitaplaşan dosyaları ödüller kazandı. *Posta Kutumdan Sihir Çıktı* (2006) adlı kitabının ardından, polisiye tadındaki "Gizli Silahın Formülü Hangi Zarfta?" ve "Ağaçlar Yemek Yapar mı?" adlı komik çocuk öyküleri, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin (ÇGYD) 2006 Sulhi Dölek Ödülü'ne değer görüldü. Kıral'ın bu öyküleri daha sonra, Günışığı Kitaplığı tarafından *Gizli Formül Hangi Zarfta!* (2007) adıyla tek kitapta toplandı. İstanbul'un mimari anıtlarının başrolde olduğu macera romanları *İstanbul'u Çalıyorlar!* ve *Çalınan Kent*, "Ömer Hepçözer Dedektiflik Bürosu" adı altında dizileşti. Çocuk romanları *Umut Sokağı Çocukları*'nda (2015) sığınmacıların yaşadıklarını çocukların gözünden aktaran, *Belalı Dörtlü'ye Karşı*'da (2017) zorbalığa karşı birlik olan bir sınıfı konu alan yazarın son romanı, bu kez önyargı ve güven üzerine yeni bir sınıf öyküsü, *Kayıp Defter* (2021). Çocuklara tekerlemeleri sevdiren öykü şiirlerini *Sarımsaklanır mı Kedi?* (2019) adı altında bir araya getiren Kıral, Soma'dan Adana'ya ülkenin birçok köşesinde sık sık çocuklarla buluşuyor. Eşiyle birlikte İstanbul'da yaşıyor; iki oğlu var.

Günışığı Kitaplığı'nda
Gülsevin Kıral kitapları:

ÖYKÜ ŞİİRLER

Berber Pire Tellal Deve (1. baskı: 2008, 12. baskı: 2021)
Sarımsaklanır mı Kedi? (1. baskı: 2019, 3. baskı: 2021)

ÇOCUK ROMANLAR

Gizli Formül Hangi Zarfta! (1. baskı: 2007, 22. baskı: 2022)
Umut Sokağı Çocukları (1. baskı: 2015, 9. baskı: 2022)
Belalı Dörtlü'ye Karşı (1. baskı: 2017, 8. baskı: 2022)
Kayıp Defter (1 ve 2. baskılar: 2021)

ÖMER HEPÇÖZER DEDEKTİFLİK BÜROSU dizisi

İstanbul'u Çalıyorlar! (1. baskı: 2010, 32. baskı: 2022)
Çalınan Kent (1. baskı: 2014, 12. baskı: 2021)

Umut Sokağı Çocukları

Gülsevin Kıral

Resimleyen Sadi Güran

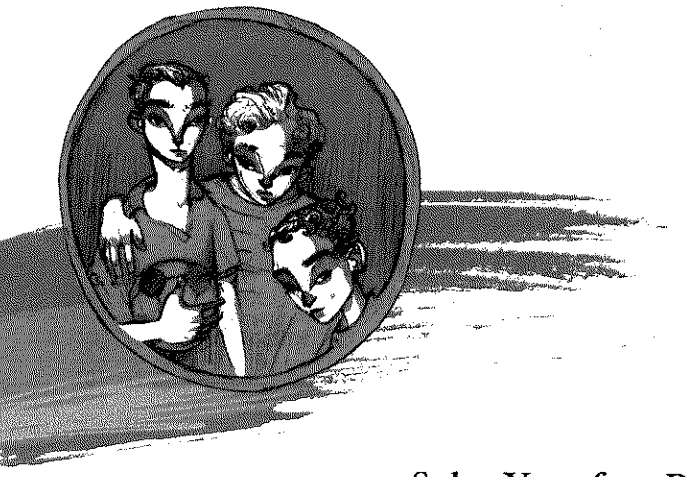
günışığı kitaplığı

Barışa, umutla...

BÖLÜMLER

Ali: Selo, Yusuf ve Ben Ölümden Nasıl Döndük? 9
Havva: İlk Kez Dışarı Çıkıyoruz! 16
Karabaş: Sevdiğim Üç Çocuk 27
Murat: Çok Teşekkür Ederim, Öğretmenim! 33
İnci: Çat Kapı Danny! 42
Rojda: Annecim, İkram Ettin Bile! 52
Mahmut: Karabaş'ın Uğuru Bu! 61
Hasan: Babam Müjdeyle Geliyor 70
Selo: Hasan Sayesinde Maçı Kazanıyoruz 79
Ali: Maçı Kazanmışız! Hem de Beş Sıfır! 95
Berivan: Eje! Eje'm! Sen Misin? 100
Eje: Ah Kenan, İyi Misin? 103
Ali: Rojda, Süpermen'i Seviyor 107
Rojda: Annemin Eli Pek Bereketli! 115
İnci: Danny Gidiyor 120
Danny: Aaa! Bak Kimi Çağrıştırdı! 125
Rojda: Çok Çok Güzel! 129

Ali

Selo, Yusuf ve Ben Ölümden Nasıl Döndük?

Odamdayım. Sosyal Bilgiler ödevimi yapmaya çalışıyorum. Yani çok sıkılıyorum. Ders çalışırken hep sıkılırım zaten, ama birincilik sosyalde. Ne zaman çalışmaya başlasam kafam allak bullak oluyor; savaşların tarihlerini, yapılan antlaşmaların maddelerini bir türlü öğrenemiyorum. Bu sefer de, daha sayfanın yarısını bile okumadan dikkatim dağılmaya başladı. Aklıma Fenerbahçe'nin yeni transferi geliyor. 'Leblebi gibi gol atacak, şampiyon olacağız!' diyorum kendi kendime.

Önümüzdeki maçları düşünürken, iki uzun, bir kısa ıslık sesi duyuyorum. Bu bizim parolamız! Sevinçle masadan fırlıyor, pencereye koşuyorum. Selo ve Yusuf aşağıda. Selo bir kolunu Yusuf'un omuzuna atmış, diğeriyle bana el ediyor. "Otelin önünde maç! Var mısın?" Yusuf, Selo'dan sıyrılıyor, hayali bir topa vuruyor; sonra "Goool!" diye bağırarak koşmaya başlıyor, dönüp Selo'ya sarılıyor, birlikte zıplıyorlar. Ne matrak çocuklar bunlar!

"Tamam, geliyorum!" diyorum. Derken, sıkıntıyla hatırlayıveriyorum. Annem az önce, "Dersler bitmeden çıkılmayacak küçükbey!" diyerek beni odama göndermedi mi? Değil bitirmek, ben ödeve daha başlamadım bile. Dışarı çıkmama asla izin vermez.

Birden aklıma müthiş bir fikir geliyor: Anneme görünmeden çıksam, birazcık top oynasam ne olur ki? Döndükten sonra ödevimi rahat rahat bitirebilirim. Hem, anlamadığım yerleri de Selo ve Yusuf'a sorarım. Fikrimin ilk kısmı çok güzel. Azıcık top oynamaktan hiçbir zarar gelmez. İkinci kısım biraz saçma. Daha ödeve başlamadığım için, neyi anlamadığımı nereden bileceğim de soracağım. Olsun, ilk kısım tutarlı ya.

Pencereden Yusuf ve Selo'ya, parmaklarımı ağzıma götürüp "sus" işareti yapıyorum. Odanın kapısını açıp, dışarı bakıyorum. Annemi göremiyorum. Yaşasın! Karşı komşuya geçmiş olmalı. Belki de mutfaktadır. Öyleyse de mesele yok. Annem yemek yaparken, soğan kokusu eve yayılmasın diye hep kapıyı kapatır.

Divanın altından topumu alıp yavaşça koridora çıkıyorum; gürültü etmemeye çalışarak, ayakkabılıktan lastik ayakkabılarımı alıyorum. Kapıyı arkamdan usulca kapatıp, sahanlıkta giyiniyorum.

Yusuf ve Selo apartmanın girişinde bekliyor. Selo, "Oğlum, sosyal ödevini bitirdin mi?" diye soruyor.

"Yok," diyorum, "ya sen?"

"Hayır" anlamında başını sallıyor ve, "Dönüşte yaparız artık," diyor.

"Tabii," diyorum. İçimden de, 'Aklın yolu bir!' diye geçiriyorum.

Otelin önüne gidiyoruz. Selo, her zamanki gibi, kaleci olmak istiyor. Yusuf ve ben de şut çekeceğiz.

Selo, Yusuf'un toplarının hepsini kurtarıyor.

Yusuf bozuluyor. "Bugün çok ballısın," diyor.

Selo gülüyor. "Ne balı oğlum? Bana boşuna 'Tolga' demiyorlar." Selo gerçekten iyi kalecidir, ama ona kendisinden başka hiç kimse "Tolga" demez.

Sıra bende! Çok güzel bir şut çekeceğim. Öyle güzel olacak ki, bunu "Tolga" bile kurtaramayacak. Geriliyorum, geriliyorum ve hızla topa vuruyorum.

Nefis bir şut! Belki de şimdiye kadar attıklarımın en iyisi. Selo kurtaramıyor, ama gol de olmuyor! Top, mermi gibi otele doğru uçuyor ve alt kattaki odalardan birinin camını büyük bir şangırtıyla aşağı indiriyor!!!

Girişte oturup, oteldekilere anahtar veren şişko amca hiddetle dışarı fırlıyor. Bir bize, bir de pencere-

ye bakıyor. 'Yandık! Şimdi bizi pataklayacak!' diye düşünüyorum. Kim olsa öyle yapar. En iyisi kaçmak! Ama otelci bize öyle kızgın bakıyor ki, kaçamıyoruz. Korkudan donup kalıyoruz. Üstelik topuma da kıyamıyor, almadan gitmek istemiyorum.

Derken, otelci o şişman vücudundan beklenmeyen bir hızla içeri giriyor. Neler oluyor dememize kalmadan da, bir elinde koca bir bıçak, öbür elinde de topumla dışarı çıkıyor. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, sanki gözlerinden ateş püskürüyor. Hırslı solukları, bizim durduğumuz yerden bile duyuluyor, kulaklarımızda patlıyor.

Bize, "Keseyim mi lan, keseyim mi?" diye bağırıyor.

Yüreğim ağzıma geliyor. Topumu keserse bir daha futbol oynayamayız. Babam yenisini almaz. "Ne yapalım," der, "dikkatli olsaydın." Annem de babama arka çıkar: "Almayalım. Aklı, fikri oyunda! Top derdine derslerine çalışmıyor." Hele bir de otelci camın parasını bizimkilerden isterse, yandım! Bundan sonra ne istesem, babam bunu öne sürer, hiçbir şey almaz.

Otelci birden topu yere atıyor ve elinde bıçakla bize doğru ilerlemeye başlıyor. Eyvah! Toptan vazgeçti, bizi kesecek!

Üçümüz de donakalıyoruz. Ne adım atabiliyor, ne de ağzımızı açıp bir kelime edebiliyoruz. Yan gözle Yusuf ve Selo'ya bakıyorum; heykel gibiler. Gözleri kocaman açılmış iki heykel! Otelci, burada top oynadığı-

mız için kaç kez kızdı bize. Kaç kere, "Gürültü oluyor, müşterilerimi rahatsız ediyorsunuz," diye söylendi. Biz etrafta pek müşteri görmediğimizden, onun dediklerini hiç ciddiye almadık. Zaten bizim buralara turist gelmez ki.

Sosyalci geçen gün derste söyledi. Turistler ikiye ayrılırmış: Yerli turist, yabancı turist. Yerli turistler tatillerde deniz kenarına falan gezmeye giden zengin insanlarmış. Sosyalci tam böyle söylememişti, ama biz sınıfça böyle anlamıştık. Yabancı turistlerse, başka ülkeleri tanımaya, görmeye gidenlermiş. Onların zengin olması gerekmiyor herhalde, çünkü yabancı turist deyince, insanın aklına, sarışın, sakallı, ayakları sandaletli, üstü başı eski püskü ve koca bir sırt çantasını yüklenmiş adam geliyor.

Ölüm tehlikesiyle burun burunayken bunları nasıl düşünebildiğime şaşıyorum. Din dersinde öğrendiğimiz duaları hatırlamaya çalışıyorum, ama hiçbiri aklıma gelmiyor. Ölüme çok yaklaşınca, insanın hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçermiş; sinemada, televizyonda bunu kaç kez duydum. Bense yalnızca otelcinin gitgide büyüyen göbeğini görüyorum; elindeki koca bıçakla üstümüze doğru geliyor. Yusuf'a bakıyorum, dudakları kıpırdıyor. O, duaları hatırladı galiba. Ne Yusuf'un kıpırdayan dudaklarını görmek istiyorum, ne de o korkunç bıçağı! Gözlerimi sıkıca yumuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, yaklaşıyor... Sonum geldi diye düşünerek gözlerimi daha da sıkıyorum.

Sonra... Sonra ayak sesleri yanımdan geçip uzaklaşıyor. Acaba öldüm de ben mi anlamadım! Ne de olsa, daha önce hiç ölmedim.

Gözlerimi açtığımda otelcinin bizi geçtiğini ve elinde bıçakla, arkamızdaki genç adama yöneldiğini görüyorum. Bir yandan da yüksek sesle, "Velkaaam, velkaam!"* diyor.

Adam mutlaka turist; hem de yabancı turist. Çünkü sarışın, sırt çantalı ve sandaletli. O da korkudan dili tutulmuş gibi, büyümüş gözlerle bıçağa bakıyor. Otelci topu onun attığını mı sandı acaba? Sanmam; biraz önce, "Keseyim mi, keseyim mi?" diye bize bağırıyordu.

Otelci, yabancı turistin koluna yapışıyor ve onu sürüklemeye başlıyor. Elindeki bıçakla da oteli göstererek, "Velkam mistır, hotel, hotel," diyor. Turist bir şeyler söylüyor, ama ne dediğini ne biz anlıyoruz, ne de otelci.

Onlar içeri girerken Selo, "Hadi," diyor, "fırlayın."

Topumu almak üzere hamle ettiğimde, kıvırcık saçlı, esmer çocuğu fark ediyorum. Kapının girişinde topuma hayran hayran bakıyor. Acaba alıp kaçacak mı diye içime bir korku düşüyor. Çocuğa sesleniyorum. "Hey, baksana, topumu atar mısın?"

Çocuk topu hırsla bize atıyor. Kapıp, bizimkilerin ardından koşmaya başlıyorum.

Yusuf, "Bir süre buralarda top oynamayalım," di-

* *Welcome:* İngilizce'de "Hoş geldiniz," anlamında.

yor; başımı sallıyorum. Haklı! Otelciyle yeniden karşılaşmak... Düşüncesi bile korkunç.

Kan ter içinde eve ulaştığımda, planımda büyük bir aksaklık olduğuna ayıyor, telaşlanıyorum. Dönüşte anneme fark ettirmeden eve nasıl gireceğimi hiç düşünmemişim. Kendi kendime, "Hay aptal kafa! Anahtarını alsaydın ya!" diye söyleniyorum.

Çaresiz, zili çalıyorum. Kapıyı ablam açıyor. "Annem nerede?" diye soruyorum, karşı komşuya geçtiğini söylüyor.

Ohh! Bugün ikinci kez ölümden dönüyorum.

Havva

İlk Kez Dışarı Çıkıyoruz!

Annem, bana ve Hasan'a başıyla işaret ediyor. Yere serdiğimiz örtünün üstünden tabakları ve bardakları topluyorum. Tuvalete geçiyoruz. Annem benden bir tabak alıyor, yıkıyor, Hasan'a veriyor, sonra ikincisini alıyor. Böyle böyle bütün bulaşıkları yıkıyor, içeri geçiyoruz. Annem örtüyü camdan silkeliyor, gene yere seriyor. Hasan'la elimizdekileri örtünün üstüne koyuyor, bohça gibi yapıp kapatıyoruz.

Babam arkasını duvara yaslamış, elindeki tespih-

le oynuyor. Bize bakıyor, ama bizi görmüyor. Tespih çeken elleri dışında, heykel gibi; gözünü bile kırpmıyor.

Annem yanına oturuyor, başını omuzuna dayıyor. Sesi ikircikli; "Bugün çıkmayacak mısın? Az daha beklersen gün bitecek," diyor.

Babam anneme bakıyor, gözleri bulutlanıyor. "Ne faydası var?" diyor bıkkınlıkla. "Kaç gündür deli gibi iş arıyorum. Yok, yok, yok!"

Annem, "Belli olmaz," diyor, "bugün belki bulursun."

Babam kıpırdamıyor bile, görmeyen bakışlarla put gibi oturuyor. İçimden, 'Hadi babacım,' diyorum, 'çık dışarıya da, ben de resim yapayım.' Bugün sıra bende. Ben bugün elime kalem alamasam bile, yarın Hasan, "Benim sıram," der, beni duvara yaklaştırmaz.

Derken, babam birden tespihini cebine koyuyor, doğruluyor ve kapıya gidiyor.

Annem arkasından seğirtiyor: "Güle güle, hayırlı haberlerle gelirsin inşallah," diyerek yolcu ediyor.

Babam çıkar çıkmaz, yastığın altına sakladığımız kalemi alıyor; Hasan'la birlikte yattığımız yatağı öne çekiyorum.

İkiye böldüğümüz duvarın bana ait olan tarafına geçiyor, resmime kaldığım yerden devam ediyorum. Babam görse, terslenir. Otelci Amca duvarını kirlettiğimiz için kızar, hatta belki fazladan para ister bizden. Annem ses etmiyor. Bir keresinde babam resim yapa-

lım diye bize kâğıt getirmişti, ama duvara çizmek daha güzel oluyor. Kâğıda çizdiğim resim buruştu, üstüne çay damladı, değişti. Oysa, duvara çizdiğin resim ilk yaptığın gibi kalıyor. Ben, hiçbir şey değişmesin, her şey aynı kalsın istiyorum.

Hasan'ın bölümüne taşmamaya özen göstererek evimizin çatısını tamamlamaya başlıyorum; bacanın üstüne tüten dumanı koyuyorum, bahçeye de kayısı ağacımızı. Hatta, kayısı ağacının dallarına bir de salıncak çiziyorum. Hasan'a bakıyorum, annemle birlikte camdan dışarıyı seyrediyor. 'İyi,' diyorum kendi kendime, 'görse şimdi salıncağa laf eder.' O, her şeyi olduğu gibi çizmemi istiyor. Hasan evimizi, bıraktığımız günkü gibi resmediyor; duvarlar yıkılmış, sokak kapısı yok, pencereler kırık. "Unutmayalım diye," diyor. Ah abim! Nasıl unutabiliriz ki?

Ben, evimizin eski halini çiziyorum. Savaş başlamadan önceki halini. Hem, kayısı ağacında bir salıncağımız olsun isterdim hep; Fatmalar'ınkinden. Annem düşeceğimizden korkardı. Yoksa babam yapacaktı bir tane. Varmış gibi hatırlasam ne olur ki? Salıncağın üstüne kendimi çiziyorum. En yukarıdayken. İpini iyice uzun tutuyorum; salıncak Hasan'ın çizdiklerinin yukarısında kalıyor. Yıkıntılar altımda kalmış, ben onları görmüyormuşum gibi oluyor; seviniyorum.

Kapının yumruklanmasıyla yerimden sıçrıyorum. Elim kayıyor, resmimin üstüne koca bir çizgi geliyor; evimiz ikiye bölünüyor. Annem duralıyor, bana bir ba-

kış atıyor. Hemen yatağı yerine itiyorum. Resim artık görünmüyor, ama annem yastıkla biraz daha saklıyor, sonra kapıya gidiyor. Hasan arkasında, bluzunun eteğini tutuyor. Annem kapının önünde duraklıyor; bir kez daha yumruklanınca, çaresiz açıyor.

Otelci Amca! İçeri bir göz atıyor, sonra bağırmaya başlıyor. Türkçe bilmediğimiz için, ne dediğini anlamıyorum. Sonra bizim dilimizde bir iki kelime duyuyorum. "Para yok," diyor, elleriyle dışarıyı işaret ediyor. Hasan'a bakıyorum, gözleri çakmak çakmak, dudaklarını ısırıyor.

Annem derin bir iç çekiyor; sıkıntıyla, "Tamam," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Bir süre daha, Otelci Amca'nın kızgın sesi geliyor dışarıdan.

"Niye kızıyor anne?"

"Odanın parasını istiyor."

"Niye vermiyoruz?"

"Baban iş aramaya gitti. Bulunca, para kazanınca, vereceğiz elbette."

Hasan bet bir sesle söze karışıyor: "Dün de gitti iş aramaya, önceki gün de..."

Annem, Hasan'a kızgın bir bakış atıyor. "Ama elbet bulacak!" diyor. "Hep demiyorlar mı, İstanbul'un taşı toprağı altın diye!"

Bu sözü ilk duyuşumu hatırlıyorum. Evimizin yakınına düşen ikinci bombadan sonraydı. Babam, "Artık burada duramayız, gitmemiz gerek!" demiş; an-

nem, "Nasıl gideceğiz, nerede barınacağız?" diye sızlanmıştı. Babam, "İstanbul'a," demişti. "Taşı toprağı altındanmış oranın." İstanbul'un sokaklarını sahiden altından sanmış, ne çok sevinmiştim. Böyle bir yeri kimse bombalamaz diye düşünmüştüm. Altının ziyan olmasını kim ister ki?

Hasan aksi aksi, "Buraların değil," diyor. "Uzak yerlerinki altındır belki."

Pencereden dışarı bakıyorum. Otelin önünde boş bir arsa var. İleride çöp tenekeleri. En uçtakinden çöpler taşmış. Yolda bir çukur var, sürücüler arabalarının altını vurmamak için sağından geçiyor. Kaldırım taşlarının da bazıları sökülmüş. Hasan'ın hakkı var, buralar pek altındanmış gibi görünmüyor.

Uzaktan üç çocuk yaklaşıyor. Durmadan konuşuyorlar, çok neşeliler. Neşeleri sinirime dokunuyor.

Annem yanıma oturuyor; "Masal ister misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Annem yavru geyiğin masalını anlatmaya başlıyor; geyiğin kaybolduğu, evini bulamadığı bölümü atlıyor.

Hasan da yanımıza geliyor. Gözü, dışarıdaki üç çocuğa takılıyor. Aksi bir sesle, "Öyle değil o masal," diyor.

Annem, "Bu başka bir masal," diye karşı çıkıyor.

Hasan'ın gıcıklığı üstünde. "Çok benziyor ama..."

Annem onun yanağını okşuyor ve, "Benziyor ama başka," diyor.

O sırada karnım gurulduyor.

Annem, "Gene mi acıktın?" diye soruyor.

"Yok!" diyorum.

Annem bana sarılıyor. "Acıkmışa benziyorsun."

"Benziyor ama başka," diyorum.

Annem beni kollarıyla sıkıyor, saçlarımı kokluyor. "Ah kuzucuğum, ah kuzucuğum..."

Aklıma, kasabamızdaki bayram sabahları geliyor. Arife günü evi köşe bucak temizlemesine rağmen, annem bayram sabahı erkenden kalkar, kapının önünü bir kez daha süpürürdü. Bahçedeki sebzelere, çiçeklere su verir, kapının önünü de ıslatırdı. Uyandığımda mis gibi toprak kokardı. Ben kalktığımda annem katmer yapmaya başlamış olurdu. Yanına oturur, her döndürüşünde hamurun büyümesine, incelmesine, sanki ilk kez görüyormuşum gibi şaşardım. Sonra, annemin dövmüş olduğu fıstıkları, hamurun içine serperdim. Annem, "Dikkatli ol, her tarafı aynı olsun," derdi. Ben mahsus ortaya çok döker; sonra da, "Burası başka oldu!" deyip birazını ağzıma atardım. Annem de şakacıktan elime vurur; "Esas sen başkasın! Çok tatlısın, çok!" der, beni öperdi.

Dalıp gitmişken, annemin sesiyle irkiliyorum.

"Hadi," diyor, "gidiyoruz."

Şaşkınlıktan neredeyse küçükdilimi yutacağım. Annem bizi hiç odadan çıkarmıyor, hiçbir yere göndermiyor. Geldiğimizden beri tek bir odanın içindeyiz. Yalnızca babam çıkıyor dışarı. Biz hep odada, onun gelmesini bekliyoruz. İlk önceleri anneme ne çok yal-

vardım, çıkalım, oynayalım diye. İzin vermedi. Hasan' la oynadığımız oyunlar da tükendi. Ne kelime tutmanın tadı var, ne sessiz film oynamanın. Artık resim yapıyoruz; bir de, babamın getirdiği taşlarla beştaş oynuyoruz.

Hasan ikiletmiyor. Derhal pijamasını çıkarıyor, odanın kenarına astığımız ipten bir pantolon ve tişört kapıp giyiyor, dışarı fırlıyor.

"Nereye gidiyoruz anne?"

"Gidince görürsün."

Anlaşılan, annem söylemeyecek. Hasan'ın hakkı var, hazır dışarı çıkma izni almışken zaman kaybetmemeli. İpteki elbisemi giyip fırlıyorum ben de.

Merdivenlerden aşağı rüzgâr gibi iniyorum. Son hızla kapıdan dışarı çıkacakken, "Donnk!" diye Otelci Amca'nın göbeğine çarpıyorum. Eyvah! Kim bilir nasıl kızacak şimdi? Belki de döver. Birden Otelci Amca'nın elindeki bıçağı görüyorum. Kocaman bir bıçak! Korkudan kanım donuyor.

Otelci Amca bana bıçağıyla "çekil" işareti yapıyor. Hemen yana kaçıyorum, duvara yaslanıyorum, hatta yapışıyorum. Kapının yanındaki, üstünde deniz resmi olan afiş kadar az yer kaplıyorum neredeyse. Sonra Otelci Amca'nın, sarışın bir abiyi kolundan çeke çeke sürüklediğini görüyorum. Ona da mı kızmış? Yoksa, o da mı odasının parasını vermemiş? Bize hiç bıçakla gelmedi; belli ki, abinin suçu daha büyük. Korkuyla Otelci Amca'nın yüzüne bakıyorum. Yok, sarışın abi-

ye zarar verecek gibi durmuyor. Aksine çok neşeli. Sanki az önce odamıza gelen, bize bağırıp çağıran o değil. Sarışın abiye durmadan bir şeyler anlatıyor.

Onların ardından otelin kapısından dışarı çıkıyorum. Sokak, pencereden seyrettiğimizden daha değişik gözüküyor; daha renkli, çok büyük. Dışarıda parlak bir güneş var, gözlerim kamaşıyor. Işıktan kaçınmak için başımı çevirdiğimde, yerde kırık camlar görüyorum.

Hasan kırık camların ortasındaki kırmızı topa hayran hayran bakıyor. Kasabada benim Fatma ve Zehra ile yakantop, Hasan'ın da futbol oynadığına benzeyen bir top. Yoksa camı Hasan mı kırdı? Bir sefer bahçede Halid'le oynarken öyle sert vurmuştu ki, top mutfak camını kırmış, sonra da gidip tencerenin tam ortasına yerleşmişti. Annemin pişirdiği güzelim sütlaç yerlere saçılmıştı.

Korkunç bir düşünce yıldırım gibi aklıma düşüyor. Acaba Otelci Amca, Hasan'a kızdığı için mi eline bıçak aldı? Belki sarışın abiyle içeride işini bitirdikten sonra yeniden dışarı çıkacak ve bıçağı Hasan'a saplayacak. Korkudan yine buz kesiyorum, sırtımdan aşağı soğuk terler boşalıyor. O sırada annem kapıdan hızla çıkıyor, kırık camları ve topu görünce bir çığlık atıyor.

"Hasan ne oldu? Bu camları sen mi kırdın?" Hasan başıyla ilerideki üç çocuğu işaret ediyor. Demin camdan seyrettiğimiz çocuklar bunlar.

"Hey baksana, topumu atar mısın?"

Çocuklardan biri sesleniyor. Galiba topunu istiyor. Hasan hırsla topu onlara atıyor. Topla oynayamadığına ya da çocukların onu aralarına almadıklarına kızıyor belki de. Şaşkın bu benim abim. Çocuklar onu nereden görecek de oyuna çağıracak? Sanki çağırsalar, ne dediklerini anlayacak! Diyelim çağırdılar, Hasan da ne dediklerini anladı, annem dışarı çıkmasına izin vermez ki!

Çocuklar, topu alır almaz, hızla koşmaya başlıyor. Hasan doğru söylüyor. Belli, camı onlar kırmış.

Annem, "Hadi," diyor, "gidelim."

Hasan, "Nereye?" diye soruyor.

Annem, "Altın bulmaya," diye yanıtlıyor.

Yürüyoruz. Susuyorum, ayaklarım ağrıyor. Yoruldum, susadım diye sızlanıyorum. Annem beni kucağına alıyor, yürümeye devam ediyoruz. Epey yol gidiyoruz; sonra annem yere oturuyor, biz de yanına. Annem cebinden çıkardığı mendili önüne seriyor.

"Ne yapıyoruz anne?" diye soruyorum.

"Yok bir şey," diyor. "Uyu istersen."

Önümüzden iki kadın geçiyor, hararetli hararetli konuşuyorlar. Sonra iki genç geçiyor; erkek kolunu kızın omuzuna atmış, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Derken, bir çocuk koşarak gelip geçiyor, arkasından dört çocuk daha.

İnsanlara bakarken, gözkapaklarım ağırlaşıyor. Uykuya dalarken annemin, "Teşekkür ederim, Allah razı olsun," dediğini duyuyorum.

Ne kadar uyudum bilmiyorum, ama ayağımın gıdıklanmasıyla uyanıyorum. Hasan, mırıl mırıl konuşarak bir köpeği okşuyor. Başı siyah, ön bacakları, karnı beyaz. Köpek de mayışmış, önünde yatıyor. Ara sıra onun elini ve benim ayağımı yalıyor, kuyruğunu sağa sola sallıyor.

Sevinçle fırlıyorum. Bu köpek Karabaş'ıma nasıl da benziyor. Karabaş'ın hep yaptığı gibi, bu köpek de karnını okşayalım diye ters dönüyor. Okşuyorum.

Canım köpeğim benim! Fatmalar'a giderken yanımda yürüyüşünü, beni kapıda beklemesini, ona her yemek verişimden sonra elimi yalayışını, gözlerini, bakışlarını hatırlıyorum. Burnumun direği sızlıyor. Kaçarken onu bulamadım diye ne çok ağlamıştım. Annem, "Bir yere saklanmış olmalı. Üzülme, zaten yanımızda götüremezdik," diye beni teselli etmeye çalışmıştı. Ayrıldığımız gün, bizi sınıra götüren kamyonete binmek istememiş, ayak sürümüştüm. Sonunda babam itirazlarıma aldırmayıp, beni kollarımdan kaldırdığı gibi kamyonetin arkasına yerleştirmişti. Giderken de hep geriye bakmış, Karabaş'ın bir yerlerden çıkıp gelmesini, havlayarak bize yetişmesini beklemiştim. O zaman şoför amcaya, 'Dur!' diye bağıracak, kamyonet durunca da inip Karabaş'ı alacak, yol boyunca kucağımdan hiç indirmeyecektim.

Annem mendilinin üstündeki paraları topluyor. "Hadi yavrularım, gidiyoruz," diyor.

Yavaş yavaş yürümeye başlıyoruz. Köpek de ya-

nımızdan geliyor, ama sonra birden koşmaya başlıyor, gözden kayboluyor. Köpeği yakalamak istiyorum, annem elimden sıkıca tuttuğu için hızlanamıyorum. Arkasından sesleniyorum, geri dönmüyor. Belki de bunun adı başka diye düşünüyorum. Acaba gerçek ismiyle çağırsam gelir miydi?

Otele iyice yaklaşıyoruz. Bir lokanta görüyorum. Yanından geçerken vitrindeki yemekleri görünce ağzımın suyu akıyor.

Hasan, "Anne," diyor, "burada yiyelim mi?"

Annem "tamam" anlamında başını sallıyor; içeri giriyoruz. Büyük kapların içinde yemekler var, nefis kokuyor. Annem elindeki parayı gösteriyor. Yemeklerin başında duran adam kuru fasulye ve pilavı işaret ediyor, bizi göstererek üç parmağını havaya kaldırıyor. Annem başını sallıyor, iki parmağını gösteriyor.

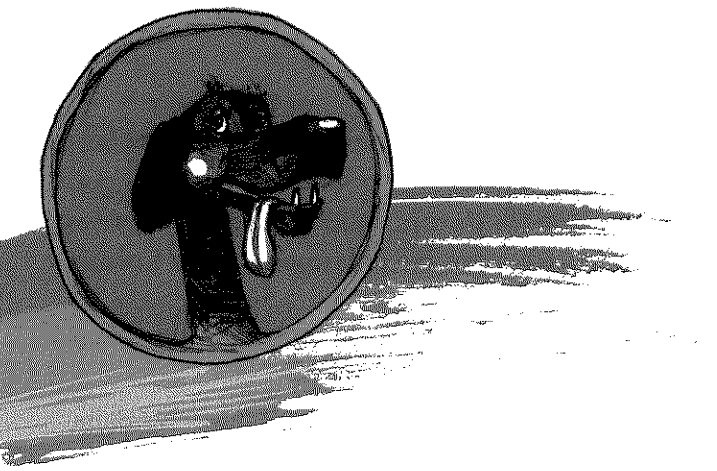
Adam paraları alıyor, biz de gidip ilerideki boş masaya oturuyoruz.

Biraz sonra bir çocuk geliyor, bir bezle masayı siliyor; çatal kaşık, ekmek ve su getirip masaya bırakıyor. Daha sonra da, üstüne kuru fasulye konmuş iki tabak pilav... Bunları bırakırken, Hasan'a bakıyor.

Annem, "Hadi çocuklar," diyor, "iyice doyurun karnınızı."

Kaşığı daldırıyorum. Nefis! İki dakikada silip süpürüyorum.

Karabaş

Sevdiğim Üç Çocuk

İriyarı havlıyor. "Hav! Hav! Hav! Hey! Toplanın. Geliyorlar!"

"Uuu! Uğursuzlaaar! Çok kalabalıklar!"

Sarıtüylü hırlıyor. "Hırrrr! Belalılarrrr! Ne istiyorlarrrr?"

"Hav havvv! Arsamızı tabii!"

"Bu arsa bizim. Ben çöp kutusuna, kestane ağacına, sıraya işedim."

"Koku mu almıyor bunlar?"

"Yasamızı bilmiyorlar mı? Böyle köpek mi olur?"

Toplanıyoruz. "Hav! Hav! Hav! Gidin! Burası bizim!"

Geliyorlar. "Hırrrrrr! Çekilinnn! Biz daha kalabalığız. Üstelik güçlüyüz."

Uluyorum. "Uuuu! Vermeyiz size arsamızıı!"

Karşılıklı havlıyoruz, uluyoruz, hırlıyoruz, üstlerine üstlerine koşuyoruz. Gerilemiyorlar. Daha da çok hırlıyoruz. Dimdik durup, dişlerimizi gösteriyoruz. Sonunda, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçıyorlar.

Arkalarından koşuyor, uluyoruz. "Uuuu! Bizim burasıı!"

Havlıyoruz. "Hav hav hav! Sakın buraya bir daha gelmeyin!"

Hırlıyoruz. "Hırrr! Sonra canınız acırrr!"

Kafama bir terlik geliyor. Çok acıtıyor. Kesik kesik havlıyorum.

Bakıyorum. İnsanlar pencerelerinden sarkmış bize hırlıyor.

"Hoşt! Hoşt! Defolun buradan! Ne bu gürültü!"

"Belediyeye haber vermeli, gelip toplasınlar bunları."

"Doğru diyorsun komşum. Bıktık bu sokak köpeklerinden. Dadandılar buraya, huzurumuzu kaçırdılar. Bak, zar zor uyuttuğum çocuğu uyandırdılar."

İriyarı havlıyor. "Hav havvv! İnsanlar hırlıyor. Çok tehlikeli. İnsanlar hırlayınca köpek toplayıcıları gelir.

Hatırlayın! Küçükkulak'ı nasıl götürdüler."

Kederle uluyoruz. "Uuuu! Küçükkulaaak! Nerdesin Küçükkulaaak?" Gözlerimiz doluyor, kulaklarımız düşüyor.

Sarıtüylü, "Dağılalım," diyor. "Gelirlerse burada bulmasınlar bizi."

Koşuyoruz. Koş, koş... Korkuyorum. Toplayıcılar arkamda mı? Bakıyorum. Yoklar! Oh! Rahatlıyorum. Soluğum düzeliyor. Yürüyorum. Yürü, yürü...

Acıktım. Çöp tenekelerini kokluyorum. İşe yaramaz kokular: Lastik, boya, kâğıt. Pöh! Yürüyorum, yürüyorum... Birden... Bir otomobil! Dönen tekerlekler... Peşinden koşuyorum. Hav! Hav! Hav! Araba uzaklaşıyor.

Yürüyorum. Kafasındaki tüyleri kıvırcık, esmer bir çocuk... Beni çağırıyor. Yemek verir mi? Önüne yatıyorum, beni uzun uzun okşuyor. Elleri sırtımda geziniyor, bir şeyler anlatıyor. Lokantadaki çocuk gibi. O da uzun uzun tüylerimi okşar. Ama bu başka... daha sevecen. Burnuma annemin kokusu geliyor. Sanki küçücüğüm, onun memesini emiyorum. Başımı çeviriyor, elini yalıyorum. Küçük çocuk boynuma sarılıyor. Kokluyorum, mutlu kokuyor. Seviniyorum, daha da kokluyorum. Kulaklarımın arkasını kaşıyor. İyice yanaşıyorum. Derken, yerde uyuyan küçük kızı görüyorum. Çok sevimli! Terliği yana düşmüş, ayağı çıplak. Yalıyorum. Gıdıklanıyor, uyanıyor. Beni görüyor, çok seviniyor. Kıvırcık çocukla konuşmaya başlıyor. Bıcır

bıcır, bıcır bıcır... Beni unutmasınlar, sevsinler. Karnımı okşasınlar diye ters dönüyorum. İkisi de kaşıyor. Yanlarında bir kadın var. Anneleri. Ona bir şeyler anlatıyorlar. Gülümsüyor.

Kadın, önündeki yuvarlak demirlere uzatıyor elini. Kokluyorum; pis kokuyor. O beğeniyor galiba, topluyor. Tuhaf! Ayağa kalkıyorlar. Gidecekler mi? Ön ayaklarımı uzatıyor, uzun uzun geriniyorum. Küçük kızla kıvırcık oğlanı takip ediyorum. Karnım iyice acıktı, ama onları bırakmak istemiyorum. Yavaş yürüyorlar. Olsun. Yanlarında yürüyorum.

Eyvah! Toplayıcılar! Beni mi takip etmişler? Kıvırcık çocukla küçük kıza bakıyorum. Dalgın dalgın yürüyorlar. Kaçmam lazım. Hızla koşuyorum. Küçük kız arkamdan sesleniyor, beni çağırıyor. Dönemem küçük kız. Köpek toplayıcıları beni yakalar, götürür sonra. Çok hızlı koşuyorum. Koş, koş... Nefesim kesiliyor. Soluklanmak için duruyorum. Hıh hıh... Dönüp bakıyorum, toplayıcılar yok. Hav haaav! Kaçtım onlardan.

Çocukları ve anneyi arıyorum. Onlar da yok. Nereye gittiler? Güneş yükselmiş. Lokantadaki çocuk gelmiştir. Bana gene yiyecek bir şeyler verir.

Koklaya koklaya lokantayı buluyorum. Girişte gölgeli bir yer var. Yatıyorum. Bir gözüm açık, lokantacı çocuğu bekliyorum. Az sonra geliyor. Küçük elleriyle beni okşuyor.

"Karabaş! Hoş geldin! Nasılsın?"

Gene aynı şeyleri söylüyor. Güzel sözler, biliyo-

rum. Seviniyor, kuyruğumu sallıyorum.

"Murat! Çek şu uyuzu lokantanın girişinden! Müşterileri kaçıracak!"

Aksi adam! Kötü kokan adam! İçeriden bağırıyor. Onu sevmiyorum. Çocuk beni ne zaman sevse adam bağırıyor.

Çocuk beni okşamayı bırakıyor. İçeri sesleniyor. "Tamam usta!" Yürüyor, bana da küçük elleriyle "gel" işareti yapıyor.

Sokağın sonuna kadar gidip köşeyi dönüyoruz. Ağacın altına yatıyorum. Çocuk bir elini aşağı yukarı sallıyor. Bu, "Bekle, sana yemek getireceğim," demek. Seviniyorum.

Çocuk lokantaya gidiyor. Ayak sesleri duyuyorum; iki küçük, bir büyük insanın ayak sesi. Kokluyorum: Deminki çocuklar ve anne! Neşeyle zıplıyorum. Koşup bakıyorum. Onlar! Bana doğru geliyorlar. Seviniyorum. Hav hav hav! Lokantaya giriyorlar. Son hızla koşuyorum. Kapıya geldiğimde duramıyorum, sert bir dönüşle içeri dalıyorum.

İki çocuk ve anne en uçta oturuyor, lokantacı çocuk masalarına yemek bırakıyor. Bütün sevdiklerim bir arada. Hav hav hav! Kuyruğumu sallayarak onlara doğru koşuyorum.

Derken, çevreden hırçın, kızgın sesler duyuyorum. Ne dediklerini anlamıyorum, ama kötü sözler, seziyorum. Aldırmıyorum. Toplayıcılar gelse bile kurtulacağım, biliyorum. Arkadaşlarımın yanında iyiyim.

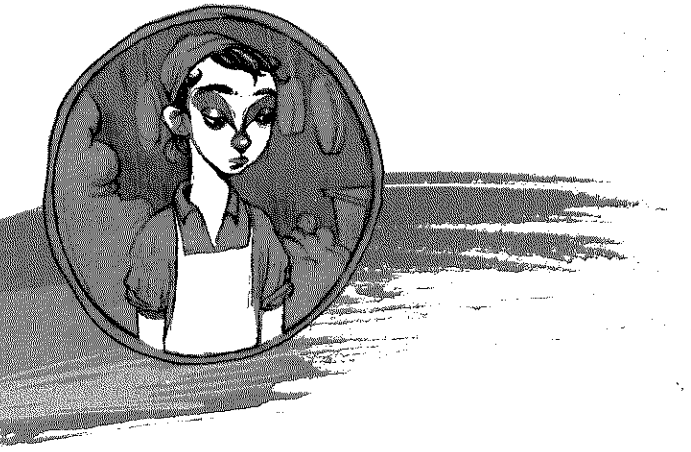
Aksi adamın sesi: "Murat! Derhal çıkar bu köpeği buradan!" Adam önüme geçiyor, tekmeleyecek gibi yapıyor. "Hoşt! Hoşt!" Ayakları, karnıma gelecek diye korkuyorum.

Anne ayağa kalkıyor, yemeklerin orada duran adama gidiyor. Elindeki pis kokulu yuvarlak demirleri gösteriyor. Beni işaret ediyor.

Lokantacı çocuğu görüyorum. Bana yalvaran gözlerle bakıyor. "Dışarı, dışarı, Karabaş dışarı çık!" Elleriyle kapıyı işaret ediyor. Lokantada olmam onun için kötü, anlıyorum. Üzülmesin. Çıkıyorum. Beni daha önce götürdüğü yere gidiyorum. Uzanıyorum. Karnım çok aç, uyuyamıyorum. Başımı patilerimin arasına alıp yatıyorum.

Az sonra kıvırcık çocuk, küçük kız ve anneyi görüyorum. Kızın elinde bir torba var; yanıma geliyor, beni okşamaya başlıyor. Oğlan torbayı çekiyor, yere döküyor. Bir sürü kemik! Hav hav hav! Sevinçle kemiriyorum.

Murat

Çok Teşekkür Ederim, Öğretmenim!

"Murat, etrafı topladın, yerleri sildin mi?"

"Sildim usta."

"İyi, çıkabilirsin o zaman. Ama bak, o köpeği lokantanın içinde bir daha görürsem, külahları değişiriz, ona göre."

"Tamam usta."

Sırtım, ayaklarım ağrıyor, sanki tabanımın altından ateşler çıkıyor. Eve gidip televizyonun karşısındaki geniş sedire yayılmak, ayaklarımı da uzatmak istiyo-

rum. Bir de televizyonda çizgi film olsa, kaymaklı ekmekkadayıfı diye düşünüyorum. Zihnim oradan oraya zıplıyor.

Önce ustanın dün yaptığı nefis ekmekkadayıfını hatırlıyorum. Kaymak kalmamıştı, ama kadayıf şahaneydi. Usta, saçlarımı karıştırdı; "Maşallah, sildin süpürdün," dedi.

Sonra, babamın evde olacağı aklıma geliyor, bütün keyfim kaçıyor. İşten atıldığından beri babam çok aksi, çok huysuz. Vara yoğa kızıyor, neye sinirleneceği belli olmuyor. *"Başım tuttu, çok konuşuyorsunuz!", "Nasıl çorba bu, hiç tadı tuzu yok?", "Oğlum, ne biçim oturuyorsun sen öyle?"* O böyle dır dır konuştukça, içime hafakanlar basıyor, daralıyorum. Ama söylenmesi beni bunaltsa, dediklerine kızsam, içerlesem de, sustuğu zamanlar daha zoruma gidiyor. Kimi gün divanda put gibi hareketsiz oturuyor, tek söz etmiyor. Bir şey söylemese bile, içinde volkanlar patladığını bilmek beni huzursuz ediyor.

Bu yorgunluğun üstüne babamın ne dırdırını duymak istiyorum, ne de sessiz, huzursuz oturuşunu görmek. Eve gitmekten vazgeçiyorum.

Aylak aylak yürürken, Selo'yu görüyorum. Bir bahçe duvarının üstünde oturmuş çekirdek çitliyor. Seviniyorum, hemen gidip yanına oturuyorum.

Selo bana bir avuç çekirdek uzatıyor. "Oğlum bugün neler oldu, inanmazsın!" diyor. Sonra otelin önünde top oynamaya gittiklerini, Ali'nin otelin camını kır-

dığını, otelcinin bıçakla üstlerine yürüdüğünü anlatıyor. Amma matrak hikâye! Gülüyorum, bizimkiler de bir âlem valla.

"Yok, oğlum, otelci kesmezdi sizi," diyorum.

Selo, "Bilmem," diye yanıtlıyor, "şimdi düşününce bana da öyle geliyor. Ama o sırada çok korktum." Sonra yere atlıyor, otelcinin taklidini yapıyor. Elinde hayali bir bıçak, gözlerini pörtletiyor, göbeğini çıkararak üstüme yürüyor.

Kahkahayı basıyorum. Ben de yere atlıyor, dizlerimi abartılı bir şekilde titreterek, "Bak, bu da siz!" diyorum.

Selo kıkırdıyor, omuzuma bir şaplak indiriyor. Duvara tırmanıp, tekrar çekirdek çitlemeye başlıyoruz. Önümüzdeki hafta oynanacak maçlar konusunda tahminlerde bulunuyoruz. Oturmak iyi geliyor, yorgunluğum azalıyor biraz.

Derken, Selo, "Hadi ben gideyim," diyor. "Sosyal ödevini yapmadım daha."

Sosyal ödevi! Tamamen unutmuşum. Neydi? Konusunu bile hatırlamıyorum. Selo'ya, "Ben de yapmadım," diyorum. "Ne yapacaktık?"

Selo, "Karakoyunlu Devleti'ni araştıracağız," diyor.

Canım sıkılıyor. Şimdi işin yoksa ansiklopediden araştır, konuyu bul, oku, özetini defterine yaz. Öyle yorgunum ki, ansiklopediyi raftan indirmek bile gözümde büyüyor. Sosyalci de beni seviyor. Yapmazsam çok ayıp olur. Bezgin, sıkkın eve yürüyorum.

Annem, kapının arkasında bekliyormuş gibi, zil çalar çalmaz açıyor.

"Geldin mi gözümün nuru! Geç kaldın, merak ettim seni."

"Bir arkadaşla lafladık biraz."

"Geç, geç. Sofrayı hazırladım. Otur. Acıkmışsındır."

Annem lokantada çalıştığımı hep unutuyor. Kapatmadan önce, artan yemeklerden ustamla kendimize ziyafet çekiyoruz. Bugün şansımıza patlıcan musakka ve pilav vardı.

"Aç değilim," diyorum.

Annem, "Sen seversin diye kuru fasulye, pilav pişirdim," diyor.

İşe başladığımdan beri hep benim sevdiğim yemekleri pişiriyor. Yüzündeki hayal kırıklığını görünce, onu kırmamak için oturuyorum. Tabağıma ikisinden de azıcık alıyorum. Keşke çekirdeği yemeseydim!

Babam, fasulyeyi kaşıklarken televizyona bakıyor. Haberlerde, savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınan insanları gösteriyorlar. Muhabir bir tanesine mikrofon uzatıyor. Genç bir kadın. Kucağında bir bebek var, yanı sıra da beş altı yaşlarında bir kız çocuğu yürüyor. Kadın ağlıyor. Söylediklerini, bir erkek sesi tercüme edilmiş olarak veriyor. Silahlı adamların köylerini bastığını, herkesi köy meydanında topladıklarını anlatıyor. Erkeklerle kadınları ayırmışlar. Kadınlar ve çocuklar yollara düşmüş. Kimi yaşlılar yürüyemeyecekleri için köyde kalmış. O günden beri annesinden ve ko-

casından haber alamadığını söylüyor kadın. Günlerdir dağda aç susuz yürüyorlarmış. Üzüntüden, endişeden sütü kesilmiş. "Yürürken bebeğime yalnızca su verebildim," diyor, "o da ablasının payından." Bebeğe bakıyorum, ağlamaktan yüzü kızarmış. Bir bebek suyla doyar mı ki? Beş yaşında bir çocuk susuz ne kadar uzun yürüyebilir acaba?

Babam aksi aksi, "Gelin, gelin!" diyor. "Gelin de, işimizi elimizden alın." Sonra dalıp gidiyor. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil; bir ay öncesini, o akşamüstü patronunun kendisini çağırışını ve söylediklerini: İşlerin artık çok zorlaştığını, rekabetin kızıştığını, işyeri sahiplerinin de çaresiz kaldığını, savaştan kaçıp buraya sığınan insanların çok az paraya razı olduğunu, patronun onu işten çıkarmaktan başka çaresi olmadığını... Bunları o gece anneme anlatırken duymuştum. Su içmek için kalktığım, salondan gelen hıçkırık sesleriyle irkildiğim gece. Beni görmesinler diye kapının arkasına gizlenmiştim. Babamın sesi hiç olmadığı kadar üzgün, endişeliydi. "En çok da, ben işsiz kalırken, ona hak vermemi istemesi ağırıma gitti," demişti. Babam o günden beri savaştan kaçıp buraya gelenlerin hepsine düşman.

Televizyondaki kadına tekrar bakıyorum. Çaresizliği, zavallılığı yüzünden okunuyor. Babam buna da mı kızıyor acaba? Yüzüne bakıyorum, kestiremiyorum. Bugün lokantada yemek yiyen çocuğu düşünüyorum. Ona ben de kızıyorum. O, bu kadın gibi çaresiz değil.

Bir lokantaya gidip yemek yiyecek parası bile var. Üstelik, sanki Karabaş onu daha çok seviyor. Bir aydır onu besliyorum, hiç böyle lokantanın içine dalmamıştı. Bana hiç böyle kuyruk sallamamıştı. Besbelli, bu çocukla küçük kızı çok seviyor.

Kuru fasulye karnımda şişiyor, üstüme bir ağırlık çöküyor.

"Oğlum, hadi git yat; belli, yorgunsun."

Anneme, "Bu saatte uyunmaz," diyorum. Aklımdan ödevlerimi yapmak geçiyor, ama annem ısrar edince pijamalarımı giyip yatıyorum. Tertemiz çarşafların içine girmek çok hoşuma gidiyor. Sosyal ödevini sabah kalkınca yaparım diye düşünürken, dalıp gidiyorum. Uyku beni sarıp sarmalıyor, yorgunluğum hafifliyor, ayaklarımın, belimin sızısı geçiyor.

Sabah uyanamıyorum ve çaresiz, okula ödevi yapmadan gidiyorum; piyango bana vuruyor. Sosyalci Ayla Hanım ilk beni kaldırıyor. Karakoyunlu Devleti'nin hangi yıllarda, nerede hüküm sürdüğünü soruyor. En temel soru! Ödevi yapan herkes bunu bilir. Yanıtlayamıyorum, kapak açmadığım belli oluyor. Dudaklarımı ısırıyor, önüme bakıyorum.

Ayla Hanım, "Bari hangi yüzyıl olduğunu söyle," diyor. Gözlerimi sıramın üstündeki kirli oyuktan kaldırmak zorunda kalıyorum. Öğretmenimin yüzünde derin bir hayal kırıklığı var.

"Peki, otur," diyor. "Anneni görmek istiyorum, yarın okuldan sonra gelsin, beni bulsun."

Yüreğim sıkışıyor, kırık dökük bir sesle, "Peki," diyorum. Annem veli toplantılarını ne çok severdi. Eve gururla gelişi, bana sarılışı; "Gene koltuklarımı kabarttın, çok yaşa sen, e mi?" demesi gözümün önüne geliyor. Bu kez onu gururlandıramayacağım. Hüzünleniyorum.

Ayla Hanım derse devam ediyor. Koyunlu devletlerden bir tane daha olmasına şaşırıyorum. Dinlemeye çalışıyorum, ama aklımı veremiyorum. Sonra Akkoyunlu'yu, Karakoyunlu'yu boş verip Karabaş'ı düşünüyorum. Lokantanın içindeki şaşkın, sevimli hali gözümün önüne geliyor. Güleceğim tutuyor, dudaklarımı ısırıyorum. Ayla Hanım bana az önce kızmadı mı? Beni arsız bir çocuk sanmasın.

Annem okul çıkışına geliyor. Ayla Hanım onu bekliyor. Boş bir sınıfa geçip, bana da bahçede dolaşmamı söylüyorlar. Ne konuşacaklarını tahmin edebiliyorum. Ayla Hanım benim son zamanlarda ödevlerimi yapmadığımı, dersi dikkatli dinlemediğimi söyleyecek; annem mahcup olacak, bir şeyler geveleyecek. Bunları duymak istemiyorum, merdivenlere yöneliyorum. Derken, geçen günkü yazılı geliyor aklıma. Acaba Ayla Hanım kâğıtları okudu mu? Notumu söyler mi? Bahçeye çıkmaktan vazgeçiyor, kapının arkasına yapışıyor, dinlemeye başlıyorum.

Ayla Hanım ciddi bir ses tonuyla, "Esma Hanım, Murat'ta bir değişiklik var. Kaç zamandır ödevlerini aksatıyor, sınıfta dikkatini toplayamıyor," diyor.

Annem hemen söze girmiyor. Onun, ne diyeceğini bilemediği zamanlarda hep yaptığı gibi, başörtüsünün ucuyla oynadığını tahmin ediyor, hüzünleniyorum.

"Ah hoca'nım, bir ay önce Murat'ın babası işten çıkarıldı. Onun maaşıyla evi ancak kıt kanaat döndürüyor, haliyle kredi kartına yükleniyorduk. İşten çıkınca ne yapacağımızı bilemedik. Bizim bey iş arıyor, ama bulamıyor. Biliyorsunuz, ekmek aslanın ağzında. Abim, Murat'a iş buldu. Otele yakın bir lokanta vardır, bilir misiniz? Murat okul çıkışı oraya gidiyor. Sekiz, sekiz buçuğa kadar çalışıyor. Garibim, eve çok yorgun geliyor. Çoğu gün yemekten sonra uyuyakalıyor."

Annemin hıçkırıklarını duyuyorum, sonra bir sessizlik oluyor. Anneme hiç kıyamam, ağlaması beni hep üzer, ama bu defa ağladığını duymak beni hem üzüyor, hem kızdırıyor. Durumumuzu bu kadar acıklı anlatmasın istiyorum.

"Kolay gelsin Esma Hanım. Bilmiyordum. Zor bir dönem. Umarım, eşiniz en kısa zamanda iş bulur."

"Sağ olun hoca'nım. Ben de temizliğe gidiyorum artık, gene de zor yetiriyoruz."

"Haklısınız. Esma Hanım, Murat çok zeki, zehir gibi bir çocuk. Ben onun çok başarılı olacağına inanıyorum. Derslerini ihmal etmesine üzülürüm."

Vay canına! Ayla Hanım'ın beni sevdiğini biliyor-

dum, ama zeki, hatta zehir gibi bulmasına şaşırıyorum. İçime sevinç doluyor. Neredeyse, "Yaşasın!" diye bağırıp içeri dalacağım. Kendimi zor tutuyorum.

Bir süre sessizlik oluyor. Yüreğim ağzımda bekliyorum. Sosyalci beni biraz daha övsün istiyorum.

"Esma Hanım, aklıma bir fikir geldi. Benim bir arkadaşımın, okulun karşısındaki sokakta kitapçı, kırtasiyeci dükkânı var. Geçenlerde annesi hastalandı. Her gün ona uğramak, bir ihtiyacı var mı diye bakmak istiyor. Yarım gün çalışacak bir yardımcı arıyordu. Konuşayım onunla. Murat okul çıkışı gidebilir. Bu iş daha hafif. Murat hem o kadar çok yorulmaz, hem de müşteri olmadığı zaman ödevlerini yapar, derslerine çalışır."

Ayla Hanım'ın bulduğu çözüm müthiş. Çok seviniyorum. Annemle öğretmenimin beni bahçede dolaşıyor sandıklarını unutuyorum. Onları kapı arkasından gizlice dinlediğim için beni ayıplayacakları da aklıma gelmiyor. Koşarak içeri giriyor, Ayla Hanım'ın boynuna sarılıyorum.

"Çok teşekkür ederim öğretmenim."

İnci

Çat Kapı Danny!

'Bir okutmadılar şu yazıyı!' Kendi kendime söylenerek kapıya yöneliyorum. 'Bu evde kafamı toplayıp da, okuduğumu nasıl anlayacağım, nasıl ders çalışacağım ki? Herkes eve gelmek için, benim bilgisayarın başına oturmamı bekliyor sanki. İnci evde ya, kimse yanına anahtar almıyor tabii. Dün de ödev yaparken kaç kere kaldırdılar beni masadan. Önce Ali, sonra annem, sonunda da babam.'

Ali'nin dünkü telaşlı halini hatırlayınca kızgınlı-

ğım geçiyor, gülmem geliyor. Belli ki, gene dersi boş verip top oynamaya gitmiş bizimki. Yüzü kıpkırmızı, kan ter içinde. "Annem evde mi?" diye sorduğunda, hınzırlığına, 'Hı hı, seni arıyor, çok kızgın!' demediğime hayıflanıyorum. Kıyamam ki bücürüğüme!

Kapıda sarışın biri var. Bana soran gözlerle bakıyor.

"İnsi?"

Yüzüne dikkatle bakınca, profil resminden tanıyorum. Danny* bu! Ama resminden daha yakışıklı. Vay canına, demek gelmiş! Twitter'a koyduğu son makalesinde, savaşın en çok çocukları vurduğunu savunmuştu. Ben de ona, bunun sığınmacılar için de geçerli olduğunu yazmıştım. *"Savaşın savurduğu çocuklar üzerine bir yazı dizisi? Güzel fikir!"* diye yanıtlamıştı. Ama bütün bunlar daha üç gün önce değil miydi? Ne zaman konuyu kafasında olgunlaştırdı da eyleme geçti? Yabancı gazetelerde kararlar hep bu kadar hızlı mı alınıyor?

"İnki?"

"İnci," diye düzeltip elimi uzatıyorum.

Danny, tokalaştıktan sonra bana sarılıyor. Sarılma faslını kısa kesmeye çalışıyorum, ama kendimi çekemeden annem yetişiyor, bizi öyle sarmaş dolaş görüyor. Eyvah! Yandım!

"İnci, neler oluyor? Kim bu adam?" diye çıkışıyor

* Okunuşu: Deni.

hiddetle. Yan gözle bakıyorum; annemin gözlerinden ateşler çıkıyor, beni bir kaşık suda boğacak gibi duruyor.

Sakin olmaya çalışarak, "Yabancı bir gazeteci anne," diyorum.

"Ne işi var elin gazetecisinin bizim evimizde? Nereden tanıyorsun sen onu?"

"Bilgisayarda yazdığı yazılardan tanıyorum."

"Kızım, deli etme beni! Yazısını okuduğun her adam evin kapısına dayanmıyor ya."

"Kapımıza dayanmadı anne. Ben onun yazdığı yazıya yorum yapmıştım. Onu konuşmak için geldi."

Annem yüzüme kuşkuyla bakıyor. "Ne yazısıymış bu? Hem, elin tanımadığın adamına niye laf atıyorsun?"

"Yok, anne, öyle değil. O, makalelerini internette de yayınlıyor; ben de bir okur olarak bazen yorum yapıyorum."

Annem bana inanmaz gözlerle bakıyor. Besbelli, kafasında Danny'yle aramda bir aşk hikâyesi yazmış bile. İşi, "yabancı damat"a, "elâlem ne der"e kadar vardırmış da olabilir. Annem bu!

Neyse ki, Danny'nin bizim evi nereden bildiğini sormak aklına gelmiyor. Yoksa bir de, "Her önüne gelene adresini mi veriyorsun?" der, iyice öfkelenir. Danny'ye de kızıyorum. Türkiye'ye gelmesine, görüşebilmemize çok sevindim, ama insan önce bir telefon eder. Böyle çat kapı gelinmez ki! Şimdi ayıkla pirincin taşını.

"Merhaba İnci anne." Danny annemin elini sıkıyor.

Nasıl ya? Danny Türkçe biliyor mu? Şaşırıyor, telaşlanıyorum. Kapıda ters bir şekilde karşılandı, annem ileri geri konuştu; bir de annemin yakıştırmasını anladıysa rezil oldum.

Annem soğuk bir ifadeyle elini uzatıyor. "Merhaba, gazeteci misin evladım?"

Danny başını sallıyor. "Ben gazeteci. Yes. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Türkçe biliyor musun?"

"Az. Ben gelmeden internetten çalıştı. Türkçe için."

"İnci'yi nereden tanıyorsun?"

"İnci yazıyor internetten."

Danny de benim dediklerimi tekrarlayınca, annem biraz rahatlıyor. Gene de sormadan edemiyor. "Ne yazısı bu?"

"Savaş."

Annem salonu işaret ediyor. "Gir oğlum, içeri buyur."

Danny sırt çantasını alıp geçiyor. Annemin gözü onun ayaklarına takılıyor. Gülesim geliyor. Kendini tutmasa, Danny'nin sandaletlerini çıkarıp terlikleri giydiriverecek gibi. Titiz annem benim!

İçeri geçip oturur oturmaz, annem bana kaş göz ediyor; kolonya tutuyorum. Daha sonra, "Ne içersin evladım?" diye soruyor.

"Ben Türk kahve çok seviyor," diyor Danny.

Annem bana başıyla mutfağı gösteriyor. Danny'ye kahvesini nasıl sevdiğini sorup içeri yollanıyorum. Kahveyi pişirirken, acaba şimdi ikisi içeride neler konuşuyor, annem beni rezil edecek bir şeyler söylüyor mu, diye içim içimi yiyor.

"Abla, karnım çok acıktı. Atıştıracak bir şey var mı?"

"Ali, dur şimdi. Misafirimiz var. Seninle uğraşamam."

"Kim geldi?"

"Yabancı bir gazeteci."

"Hadi ya!"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Şapşal bu benim kardeşim. Niye heyecanlanıyor ki? Yabancı gazetecilerin bizim gazetecilerden farklı olduğunu mu sanıyor?

Salona yaklaştığımda içeriden kahkahalar duyuyorum. Şaşkınlıktan neredeyse kahveleri dökeceğim. Ne ara eridi bu buzlar?

"Demek, otelci bıçakla dışarı çıkınca korktun ha? Çok yaşa e mi?"

Kahvesini verirken, annem kıkır kıkır gülerek durumu özetliyor: Danny dün gelmiş, kalacak yer arıyormuş. Bu civarda bir otel görmüş; tam o sırada, oteli işleten adam elinde bıçakla dışarı çıkmış ve ona doğru yürümeye başlamış; bir an kendisini keseceğini sanmış, çok korkmuş Danny. Meğer adam, camını kıran çocuklara kızmışmış. Sonra ona boş odaları göstermiş.

Diğer odalarda da sığınmacıların kaldığını anlayınca, Danny de orada gecelemeye karar vermiş.

Danny telefonunu gösteriyor; "Dün ben çok yorgun. Derhal uyudu. Bugün internet baktım, ev otel çok yakın. Geldim. Sürpriz sever ben," diyor.

Annem rahatladı ya, artık ben de sürprizleri seviyorum. Tepsiyi sehpaya bırakırken, kapıda Ali'yi fark ediyorum. İçimden, 'Yabancıyı görmeden duramadı bücürük,' diye geçiriyorum, gülesim geliyor. Ama nedense bücürüğün suratı sirke satıyor.

Danny'yse, onu görünce bir kahkaha atıyor. "Sen İnci kardeş?" diyor. "Sürpriz! Sen topunu almak?"

Ali sürprizleri pek sevmiyor gibi bugün; telaşla geri geri bir adım atıyor.

Annem, "Evladım, peki bizim Ali'yi nereden tanıyorsun?" diye soruyor Danny'ye.

"O, otelde top oynadı," diyor Danny.

Annem bu, hemen durumu anlıyor, bir hışım Ali'ye dönüyor; "Sen ders çalışacağına, gene dışarı çıkıp top mu oynadın?" diye soruyor öfkeyle.

Ali çaresiz, başıyla onaylıyor.

Annem sinirle, "Yoksa," diyor, "otelin camını kıran da sen misin?"

"Hı hı," diyor garibim, sıkıntıyla.

Annem, "Eh Ali, sorarım ben sana," diye söyleniyor dişlerinin arasından. "Akşam baban gelsin, görürsün sen."

"Neyi görecekmiş ben gelince?"

Bu hengâmede babamın eve girdiğini duymamışız. Babamın sesiyle irkiliyorum, yan gözle Ali'ye bakıyorum; bembeyaz kesilmiş. Bücürüğümü kurtarmak istiyorum. Atılıyorum. "Hoş geldin, baba! Nasılsın? Sana da bir kahve yapayım mı?"

Babam sorumu duymazdan geliyor, Danny'ye ters bir bakış atıyor. "Misafirimiz kim?"

Değil Ali'yi, kendimi bile kurtaramayacağımı anlıyor, babamın Danny'ye aksi bir laf etmesinden korkarak kalakalıyorum.

Annemse, artık onun benim sevgilim olmadığına ikna olduğu için, söze atlıyor, Danny'yi babama savunmaya girişiyor. "Yabancı bir gazeteci," diyor. "İnci'nin yazılarını çok beğeniyormuş, onun için gelmiş."

Babam şaşırıyor. "Sen yabancı gazetelere yazı mı yazıyorsun?"

"Yok, öyle değil," dememe kalmadan annem, "Ya, evet," diye lafa karışıyor. "Bu bey de pek takdir ediyormuş onun yazılarını."

Off, yer yarılsa da içine girsem! Annem önce beni Danny'yle sevgili yaptı, şimdi de muhabir. Acaba Danny bütün konuşulanları anlıyor mu? Anlıyorsa yandım. Mutlaka, benim yalancı olduğumu, evdekilere olur olmaz şeyler anlattığımı düşünüyordur.

Danny kalkıp babamın elini sıkıyor, kendini tanıtıyor, çalıştığı yabancı gazetenin ismini veriyor. Babam elini isteksizce uzatıyor. Buradan bir an önce çıkmayı umarak bir daha, "Baba, kahve?" diye soruyorum. Ba-

bam "olur" anlamında başını sallıyor, kendimi mutfağa dar atıyorum.

Kahveyi karıştırırken, Ali mutfağa geliyor. "Abla, n'olur yardım et, şu işin içinden çıkayım," diyor.

"Önce olayı açıklığa kavuşturalım," diyorum. "Otelin camını mı kırdın?"

Başını sallıyor; "Sanki anlamadın!" diye çıkışıyor.

"Benim durumum da pek parlak sayılmaz," diye alttan alıyorum. "Babamın erkek arkadaş konusundaki tavrını biliyorsun."

Ali şaşkınlıkla, "Bu abi senin erkek arkadaşın mı?" diye bağırıyor.

Kıkırdıyorum. "Sen magazin muhabirlerine inanma, biz yalnızca arkadaşız."

Ali kahkahayı basıyor. "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz İnci Hanım. Geçen gün sizi baş başa yemek yerken görmüşler." Matrak çocuk bu Ali!

"Dur bakalım, hallederiz," diyorum. "Babam, zaten şu an evdeki yabancının derdinde. Otelin camını düşünecek hali yok."

Salona girdiğimde sohbetin koyulaştığını görüyor, hayretler içinde kalıyorum. Bunların bütün sıkıntısı benimle galiba, ben odadan çıkar çıkmaz her şey sütliman oluyor.

Babam, "Tabii tabii," diyor, "bu mahallede her milletten adam vardır. Yıllardır hiçbir sorun olmadan komşuluk ederiz. Aramızda Kürtçe bilen de vardır, Arapça da." Sonra bana dönüyor: "Kızım, birlikte Beri-

van Teyzenler'e gidin, sorun bakalım yardımcı olabilir mi? Sığınmacıların söylediklerini tercüme edebilir mi?"

Danny söze karışıyor; "Benim Türkçe zayıf," diyor. "İnci de İngilizce söylese?"

Babam "olur" anlamında başını sallıyor.

Şaşkınlıktan küçükdilimi yutacağım. Kızacağını düşünürken, babam Danny'yle birlikte çalışmamıza razı geliyor. Fikrini değiştirir korkusuyla, "Hadi gidelim o zaman," diyorum.

Annemin "Nereye gidiyorsun?" demesine kalmadan, Ali de fırlıyor, ayakkabılarını ayağına geçirip arkamızdan yetişiyor.

Berivan Teyzeler'e giderken, Danny bana söyleşiyi birlikte yapmamızı teklif ediyor. "İkimizin ismiyle yayımlanır," diyor.

Sevinçten ne diyeceğimi şaşırıyorum. Rüyamda görsem inanmazdım. Daha üniversitedeyken bir gazetede yazım çıkacak! Hem de yabancı bir gazetede!

"Olur," diye kekeliyorum. Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı ısırıyorum.

Berivan Teyzeler'e giden sokağa saptığımızda, oteli işleten adamın karşıdan bize doğru geldiğini görüyoruz. Adam bir Danny'ye, bir Ali'ye bakıyor, şaşkınlıkla başını sallıyor. Sanki zar zor bulduğu müşterisiyle, otelinin camını kıran beter çocuğun nasıl bir araya geldiğine hayret etmiş gibi.

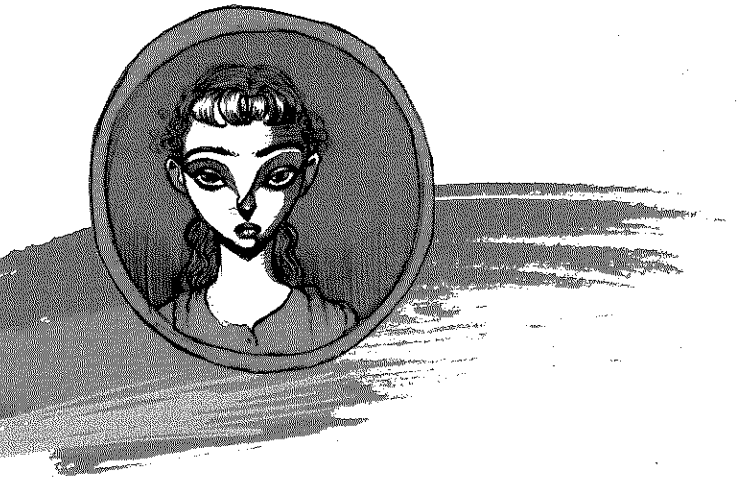
Hemen önüne geçip, "Kusura bakmayın," diyo-

rum, "dün bir kaza olmuş. Kardeşim camınızı kırmış. Ben yarın sabah size parasını getireceğim."

Adam, terslenemeden sorun çözüldüğü için hayal kırıklığına uğruyor sanki; "olur" anlamında başını sallıyor. Aksi aksi, "Gecikme ama," diyor ve gerisingeriye dönüyor.

Otelci uzaklaşınca, Ali nefesini koyuveriyor; "Gene ölümden döndüm," diyor.

Rojda

Annecim, İkram Ettin Bile!

Ödevlerimi yapmak için masama oturuyorum. Ders çalışırken sessizlik, arayıp da bulamadığım şey. Ama böylesi değil. Bizim ev bugünlerde karabasan gibi; çok sessiz, çok gergin. Aklımız fikrimiz teyzemde, ama en çok annem huzursuz. Nasıl olmasın ki?

Ben teyzemi bir kere gördüm. Altı yedi yaşlarındayken ziyaretlerine gitmiştik. Sarı, taş bir ev hatırlıyorum, hayal meyal. Teyzemden aklımda kalansa, yalnızca çıngıraklı kahkahası, "Kurbanam ben sana,"

deyip beni göğsüne sıkı sıkı bastırması, bir de bilezikli kollarını sallaya sallaya yaptığı otlu börekler.

Annem, biz Türkiye'ye göçene kadar hiç ayrılmamış teyzemden. Ona diğer kardeşlerinden daha düşkün. "O bizim en küçüğümüz," diyor, "annemden çok ben baktım ona." Her halinden belli; içi daralıyor, odalara, sofalara sığamıyor. Derin derin nefes alıyor, ama genişlemiyor içi. Gözü sürekli televizyonda, haberlerde. Sonra bakıyorum, bir hışım kalkıyor, kapatıyor televizyonu. Hele de bir bombalama, katliam haberi duyarsa. Ama çok geçmiyor, gene oturuyor karşısına. Bir haber alsak, ah iyi bir haber alsak!

Ben ders çalışmak yerine teyzemi, annemi düşünürken, kapının zili evin sessizliğinde çınlıyor. Oturduğum yerde sıçrıyorum. Anneme, "Ben açıyorum!" diye seslenip kapıya gidiyorum ki, ne göreyim; karşımda Ali!

Dün gece gördüğüm rüyayı hatırlıyorum. Kapı çalınıyor, hep ben mi açacağım bu kapıyı diye düşünerek yerimden kalkmıyorum. Zil sesi giderek yükseliyor, yükseliyor, kulaklarımda çınlamaya başlıyor. Söylenerek yerimden kalkıyor, kapıyı açıyor ve karşımda Ali'yi buluyorum.

Ali'yi rüyamdaki gibi karşımda bulduğuma o kadar şaşırıyorum ki, "Merhaba" bile diyemiyorum, öyle kalakalıyorum. Tam aynısı değil tabii, bu kez Ali'nin elinde çiçekler yok ve üstünde de bembeyaz takım elbise yerine, her zamanki kot pantolonu ve tişörtü var.

Üstelik yalnız da değil, yanında ablası ve sarışın biri duruyor. Yabancı galiba.

Ben şaşkın şaşkın, kazık gibi dikilirken, neyse ki İnci Abla söze giriyor; "Merhaba Rojda'cım," diyor. "Annen evde mi?"

Kendime geliyorum, Ali'yi, İnci Abla'yı ve sarışın yabancıyı içeri davet ediyorum. Onları salona oturtup, anneme haber vermeye mutfağa koşuyorum telaşla. Birkaç dakika beklemelerinin bir sakıncası yok tabii, ama ben onu birden karşımda görünce nasıl allak bullak olduğumu Ali anlamasın istiyorum; kendimi dışarı atıyorum.

"Hoş geldiniz çocuklar. Nasılsınız?"

"İyiyiz Berivan Teyze. Sen nasılsın?"

"İyiyim diyeyim iyi olayım İnci'cim."

İnci Abla şaşırıyor. "Hayrola Berivan Teyze, n'oldu?"

"Kardeşimden, Eje'den haber alamıyorum İnci. Sınırın ötesinde o, haberlerden duyduğuma göre, çatışmaların ortasında." Annemin gözpınarlarında titreşen yaşlar, yanaklarından aşağı süzülüyor.

İnci Abla kalkıp anneme sarılıyor. Annem bir süre hafif hafif hıçkırarak ağlıyor. Sonra gözlerini silerek, "Kusura bakma kızım," diyor, "kendimi tutamıyorum."

İnci Abla yerine oturuyor, annemin sözlerini sarışın abiye tercüme ediyor. O da kederle başını sallıyor.

İçini boşaltacak birilerini bulan annem hemen anlatmaya başlıyor.

"Suriye'de, içsavaşın ortasında kaldı kardeşim. Her gün silahların patladığını, bombaların düştüğünü, kimin dost, kimin düşman olduğunun bilinmediğini haberlerden dinlemişsindir belki. İlk zamanlar bu kadar çok korkmuyordum. Bir yolunu bulacaklarına inanıyordum. Öyle de oldu. Sonunda bütün mallarını, mülklerini, bir ömür biriktirdiklerini geride bırakıp göç ettiler. Yaşadıkları kenti bırakıp, teyze kızımın köyüne yerleştiler. İyidir bizim Helin. Onları bağrına bastı, kalacak yer ayarladı. O zaman telefonlaşmıştık. 'Çok şükür! Sağ salim geldik. Hepimiz iyiyiz,' demişti. Ben de şükretmiştim. Bir horoz adamıştım, hemen kestim, bir güzel pişirip verdim Rojda'nın eline. İki sokak yukarımızda kimsesiz bir kadın vardır, bilir misin? Ona yolladım.

"Neyse, lafı uzatmayayım; bir de tarla aldılar, ekip biçmeye başladılar. Toprak işi zordur, hele alışık olmayana, ama uyum sağladılar hemen. Nereden bilecektik burada da gün yüzü görmeyeceklerini? Bu uğursuz silahlılar dayanmışlar oraya. Haberlerde duyduğumda yüreğim cız etti. Kim bilir ne halde benim kuzucuğum? İyi mi, hayatta mı? Çocukları, kocası sağ mı? Ayrı mı düştüler, yoksa bir aradalar mı? Bir haber alsam... iyi bir haber... başka hiçbir şey istemiyorum. Telefondan arıyorum, arıyorum, açılmıyor..."

Annem birden ayağa fırlıyor. "Bir sordunuz, bin ah işittiniz," diyor. "Kendi derdimle sizi de üzdüm. Durun, bir çay koyayım size. Kurabiye de var."

Ali'yle İnci Abla'ya bakıyorum, çok sarsılmış görünüyorlar. Bu yaslı havayı yumuşatmak, konuyu değiştirmek istiyorum. "Sosyal ödevini yaptın mı?" diye soruyorum Ali'ye.

"Yok," diyor. "Sen?"

Onu rahatlatmak için, "Yaptım. Kolay bir ödev," diyorum.

Ali, "Senin için öyledir," diyor.

Niye benim için kolay olsun? Herkes Akkoyunlu Devleti'ni araştıracak. Üstelik, Sosyalci geçen sefer de Karakoyunlular'ı araştırmamızı istemişti.

"Bir önceki ödevin devamı," diyorum.

Ali'nin sesi kırılıyor. "Ben onu da yapmamıştım."

İnci Abla söze karışıyor: "Evet Ali Bey, geldik mi ödevleri günü gününe yapmanın faydalarına?"

Ali bana kızgın bir bakış atıyor; konuyu açtığıma bin pişman oluyorum.

Annem içeriden sesleniyor: "Rojda, kızım, gel de bana yardım et."

Annemin ev işlerine beni çağırmasına ilk kez bu kadar seviniyorum. Mutfağa giderken, Ali'nin İnci Abla'ya, "Rojda'ya bütün dersler kolay geliyor," dediğini duyuyorum. "Her şeyi şıp diye anlıyor. Çok akıllı. Ben bir ödevi ne kadar iyi yaparsam yapayım, bir sonraki kolay gelmiyor."

Ne? Ali beni çok mu akıllı buluyor? İçimden bir kuş havalanıyor, neşeli bir ezgi tutturuyor. Zıplaya zıplaya mutfağa gidiyorum. Annem yaşlı gözlerini siler-

ken, beni böyle şen şakrak sekiyor görünce şaşırıyor. Bir şey demiyor. O bu kadar kederliyken, böyle neşelendiğime utanıyorum. Bir an önce mutfaktan çıkmak istiyor, hazırladığı çay tepsisini kapıyor, salona yollanıyorum.

Annem arkamdan, "Sen kurabiyeleri götürseydin, çayı ben alırdım," diye sesleniyor.

"Götürdüm bile," diyorum.

Ayıp mayıp, içimdeki kuş hâlâ sevinçle kanat çırpıyor. Çayını vermek için Ali'ye gidiyorum, tam eğiliyorum ki, annem arkamdan, "Kızım önce büyüklere verilir," diyor. Ali'nin yanında beni mahcup ettiği için kızıyorum ona.

İnci Abla'ya yönelirken, ayağım sehpaya takılıyor, tepsiyi elimde düz tutamıyorum, dökmeyeyim diye çabalıyorum, ama olmuyor. Tepsi elimden fırladığı gibi, Ali'nin kucağına dökülüyor.

Ali, "Yandım!" diye bağırarak ayağa fırlıyor. Benim de başımdan aşağı kaynar sular boşalıyor. Ne yaptım ben? Ağlamaklı oluyorum.

Annem, "Eyvah! Eyvah! Çıkar oğlum pantolonunu, yanacaksın!" diye bağırıyor.

Ali bir yandan pantolonunu eliyle tutarak bacaklarından uzaklaştırmaya çalışıyor, bir yandan da zıp zıp zıplıyor.

İnci Abla, "Çıkar şunu," diyor, "gel banyoya gidelim, soğuk su tutalım."

Çok utanıyor, kaçıp odama gidiyorum. Bir daha

Ali'nin yüzüne nasıl bakacağım? Yatağımın üstüne kaskatı oturuyor, tırnaklarımı yemeye başlıyorum.

Ali ve diğerlerinin koridora çıktıklarını, banyonun kapısının gıcırtısını, su sesini duyuyorum.

"Yok bir şey, yok! Fazla yanmamış, soğuk su tutarsak geçer."

Sonra Ali'nin sesi geliyor: "Geçti geçti, acımıyor."

Tıkırtılardan, annemin ilaçların durduğu gözde, merhem aradığını anlıyorum. "Al İnci'cim, şunu sür. Hemen alır yangınını."

İnci Abla'nın, "Dur Ali, kıpırdama da rahat süreyim şunu," dediğini duyuyorum.

Annem bana sesleniyor: "Rojdaaa, kızım, abinin pantolonlarından bir tane getirsene."

Nasıl? Yüzüne bile bakamazken, bir de pantolonsuz mu göreceğim Ali'yi? Daha da utanıyorum. Çaresiz, abimin dolabını açıyorum, rastgele bir pantolon alıp, çıkıyorum. Koridorda annem elimden kapıp, banyoya giriyor.

"Ali'cim, giy şunu, sana biraz büyük gelecek, ama eve gidene kadar idare edersin."

Az sonra Ali, abimin pantolonunu giymiş bir halde çıkıyor. Paçalarını iki üç kere kıvırmış olmalı. Kemerini takmasına rağmen, düşmesin diye sürekli çekiştiriyor.

Hali çok komik. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ali'nin bana kızacağını sanıyorum, ama o bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor.

"Fazla yanmadı," diyor, "galiba çayın çoğu koltuğa döküldü."

Gülümsemesi, sıcak davranışı beni rahatlatıyor. Bütün kuruntularım, utancım bir anda uçup gidiyor. Ali'ye gülümsüyor; "Geçmiş olsun," diyorum. "Kusura bakma."

Annem onun başını okşuyor. "Geçmiş olsun yavrum, ucuz atlattık," diyor. "Dayanıklı, cesur çocukmuşsun." Sonra, "Hadi geçin, size yeni çay koyayım," diye ekliyor.

Salona geçiyoruz; Ali başka bir koltuğa oturuyor. Annem bardakları topluyor, koltuğun üstüne bir örtü yayıyor, mutfağa geçip yeni koyduğu çaylarla dönüyor. Ben de kurabiyeleri dağıtıyorum.

İnci Abla, "Ellerine sağlık, Berivan Teyze," diyor. "Çok nefis olmuş."

Annem, "Sorma kızım," diyor, "bugünlerde kafam yerinde değil, yaptığım yemekler rezalet oluyor. Ya yakıyorum, ya tuzunu, biberini koymayı unutuyorum. Nasıl olduysa bunu becermişim."

İnci Abla, "Biz aslında, senden bir şey rica etmeye gelmiştik," diyor. "Danny, yabancı bir gazetede çalışıyor. Onunla birlikte, savaş mağduru çocuklar üzerine bir yazı dizisi hazırlıyoruz. Kürtçe'den çeviri konusunda yardımcı olur musun?"

Annem, "Olmaz mıyım gülüm?" diyor. "Ne zaman isterseniz."

Çaylarını içtikten sonra, kalkmak için izin istiyor-

lar. Annemle camda durup, arkalarından bakıyoruz. Ali paçaları yerlerde sürünen pantolonu tuta tuta giderken çok komik gözüküyor.

"Çok severim bu çocukları," diyor annem. "Yalnız, Muazzezler fazla sıkıyor bu kızı. Besbelli, yabancıyla iki başlarına sokaklarda gezmesinler diye Ali'yi yanlarına takmışlar." Sonra bana dönüyor. "Güzel kızım," diyor, "elbette ileride beğendiğin, hoşlandığın biri olacak. Sakın benden gizleme. Eve getir, benimle tanıştır." Göz kırpıyor. "Ben de ona börekler, kurabiyeler ikram edeyim." Saçlarımı karıştırıyor. "Anlaştık mı?" diye soruyor.

Anneme sarılıyorum. "Anlaştık!" diyorum; içimden de: 'Annecim, ikram ettin bile!'

Mahmut

Karabaş'ın Uğuru Bu!

Pencereden bakıyor, otelcinin dışarı çıkmasını bekliyorum. Havva olanları anlattığından beri, adamla yüz yüze gelmemeye çabalıyorum. Havva, adamın odaya gelişini, bağıra çağıra para isteyişini, kendisiyle abisinin çok korktuğunu anlatınca yüreğim öyle sıkıştı ki! Sanki bir el geldi, boğazımı sıkıp beni soluksuz bıraktı. Havva'dan olayları dinleyeli üç gün oldu, ama yüreğim biraz olsun hafiflemedi. Meryem'e kalsa anlatmazdı, ama Havva'nın ağzında bakla ıslanmaz.

Savaşın, yabanın gözü kör olsun. Ah, biraz paramız olsa, onlara bunu yaşatır mıydım! Ama kolay mı buralarda iş bulmak?

Adamın kapıdan çıktığını fark ediyorum, gözden kaybolur kaybolmaz fırlıyorum. İçimde bir ses, bugün iş bulacağımı söylüyor. 'Abim olsa, umutsuzluğa kapılmazdı,' diyorum kendi kendime. Ah abim! Seni hatırlamadığım, seni anmadığım bir an yok. Olur olmaz insanları sana benzetiyorum. Oysa, kim senin gibi hiç yakınmadan, durmaksızın çalışır, sonra da kırçıl bıyıklarının altından inci gibi dişleriyle ağız dolusu gülebilir? Nasıl yakındık birbirimize. Bir şey söylemesem bile duruşumdan, bakışımdan beni anlar, çözerdin. *"Gel hele kocaoğlan, anlat bakalım."* Küçücük bir çocukken de, koca bir adam olduğumda da her derdime çare oldun. Belki de bu yüzden bana "kocaoğlan" derdin, kim bilir? Ah abicim, ama çocuklarımla oynarken sen de küçük çocuk gibi olmaz mıydın? Havva'yı havalara atar tutar, nefessiz kalıncaya kadar gıdıklardın. Ya Hasan'la oynadığın oyunlar! Karşında bacak kadar bir çocuk olduğuna aldırmadan kaç kere mızıkçılık yaptın, oyundan çıktın. Ah abicim!

Yok yok, bunları düşünmenin, hüzünlenmenin sırası değil. Adımlarımı hızlandırıyorum. Bugün daha uzaktaki inşaatlara gideceğim. Elbet birinden birinin işçiye ihtiyacı vardır. Burası kocaman bir şehir, burada da iş bulamazsam nerede bulacağım?

Gelen minibüse el ediyorum. Çok sıkışık! Olsun.

Son durakta iniyorum. İlerideki inşaata yürüyorum. Hummalı bir faaliyet var. Atleti terden üstüne yapışmış, terini alsın diye mendilini başına bağlamış birini görüyorum. El arabasında çimento taşıyor. Ona sormaya karar veriyorum. Ben daha ağzımı açmadan, başını iki yana sallıyor adam. Belki de, niye geldiğimi anlamamıştır diye, "İş," diyorum. "İş istiyorum." Sonra elimle kendimi gösterip, pazımı şişiriyorum. Güçlüyüm demek istiyorum, ne iş olsa yaparım.

Adam bana başıyla ileride oturan bir adamı işaret ediyor. Yanına gidip ona da aynı şeyleri söylüyor, aynı hareketleri yapıyorum. O da başını sallayıp, iki elini yana açıyor; ilerideki başka bir inşaatı gösteriyor. Bakıyorum, çok uzak. Minibüse vereceğim paraya kıyamıyor, yürüyorum.

Yorulmuş, terlemiş olarak inşaata varıyorum. Oradaki adamlara da aynı hareketleri yapıyorum, ama yüzüm kıpkırmızı, alnımdan terler akarken çok inandırıcı olamıyorum. Ben de kendime çok güçlü, çok becerikli gözükmüyorum. İnşaatın gölgesine oturup dinlenmeye karar veriyorum. Sıcakta uyku bastırıyor, uyuyakalıyorum.

Az sonra güneşin gözüme girmesiyle uyanıyorum. Toparlanıp yürümeye başlıyorum. İlerideki inşaatlara da gidiyorum, sonuç değişmiyor.

Güneş alçalmaya başlıyor, yorgunluktan ayakta duracak halim yok; geri dönmeye karar veriyorum. Yolun karşısına geçip, gelen ilk minibüse biniyorum.

Oturacak yer olmasını diliyorum; olmuyor. Ayakta bile gözlerim kapanıyor. Düşmemek için kendimi zar zor uyanık tutmaya çalışıyorum.

Otelin paralelindeki sokakta, lokantanın önünde iniyorum. Bugün de iş bulamadığımı Meryem'e, çocuklara nasıl söyleyeceğim? Sabahki iyimserliğimi hatırlıyor, buruluyorum.

Dalgın dalgın, keyifsiz yürürken bir köpek görüyorum, yüreğim hop ediyor. Karabaş bu! Aynı kara surat, aynı beyaz karın. Havva da, Hasan da ne çok severlerdi onu. Ancak, Karabaş'ın gözdesi Havva'ydı. Havva nereye, o oraya. Ne zaman bir arkadaşına ya da teyzesine gitse, kapının önüne yatar, Havva çıkıncaya kadar beklerdi.

Köpek, yüzüme derin derin bakıyor. Onu sevmek için duruyorum; yanına oturuyor, tüylerini uzun uzun okşuyorum. Kuyruğunu sallayarak cevap veriyor.

O sırada, lokantadan bir adam dışarı fırlıyor, söyleniyor. "Gene mi bu köpek! Ah Murat! Alıştırdın bunu buraya. Sen gittin, bu meret başıma kaldı." Ne dediğini anlamıyorum ama sesi öfkeli. Köpeğe tekme atacak gibi yapıyor. "Hoşt! Hoşt!"

Kıyamıyorum, köpeği yakalıyor, kucağıma alıp sokak boyunca ilerliyorum. Köşeyi dönünce yere bırakıyorum. Ona burada kalmasını, lokantaya yaklaşmamasını söylemek istiyorum, elimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Köpek sevinçle kuyruğunu sallıyor.

Otele gitmek üzere geri dönüyorum. Lokantanın

önünden geçerken, az önceki adamı görüyorum. Kapının önüne bir sandalye çıkarmış, başını ellerinin arasına almış, dertli dertli düşünüyor. "Evine bomba mı düştü, neyin var?" demek, onu rahatlamak istiyorum. Bakıyorum, cama bir kâğıt asmış. Üstteki yazıyı anlamıyorum, ama altındakini biliyorum: ARANIYOR. Bu adam yanında çalışacak birisini arıyor!

Yanına gidip kâğıdı gösteriyorum. Yüzüme şaşkın şaşkın bakıyor. Bir kâğıdı, bir kendimi işaret ediyorum.

"Çalışmak mı istiyorsun?" diyor. Ne dediğini anlamıyorum, ama işi isteyip istemediğimi sorduğunu tahmin edip başımı sallıyorum.

"Garson arıyorum ben, becerebilir misin?"

Ne dediğini anlamıyorum. Olsun, başımı sallıyorum.

"Dilsiz misin sen?"

Herhalde adımı, nereli olduğumu soruyor. "Mahmut, Suriye."

"Haa, Suriyeli'sin sen. Ee, Türkçe bilmiyorsan, nasıl olacak bu iş? Müşterilerin ne istediğini nereden anlayacaksın?"

Adam bana "git" işareti yapıyor, anlıyorum. Yok, gitmeyeceğim. Camdaki kâğıdı ve kendimi işaret ediyorum yine.

Adam gülüyor; "İnatçısın," diyor.

Ne dediğini anlamıyorum, ama gülüşü içimi ısıtıyor. Gülümsüyorum. Derken, lokantacının birilerine el

ettiğini görüyorum. Bakıyorum, yolun karşısında şişman bir kadın, bir genç kız ve uzun, sarışın bir delikanlı var.

Lokantacı sesleniyor: "Berivan Hanım, Berivan Hanım! Bacım, bir bakar mısın?"

Üçlünün acelesi var gibi, hızlı hızlı yürüyorlar. Demek, içlerinden birinin adı Berivan. Bizim oralardan bir isim... Birden kasabamız düşüyor aklıma, yüreğim cız ediyor.

"Ne oldu?"

"Rica etsem, bir gelebilir misin?"

Yanındakiler yollarına devam etmek istiyor gibiler, ama şişman kadın başını sallıyor, bizi işaret ediyor, yanımıza geliyor. Diğerleri isteksiz isteksiz, onun peşine takılıyor.

Lokantacı, şişman kadına bir şeyler söylüyor. "Bacım biliyorsun, Murat burada garson olarak çalışıyordu. Ateş gibiydi kerata. Ama iş ağır geldi, kitapçıda iş buldu, dün ayrıldı. Bana yeni biri lazım. Bu adam talip oldu, ama Türkçe bilmiyor. İnatçı da. Rica etsem, bu işin ona uygun olmadığını söyler misin?"

"Denerim, ama bilesin, kaç zamandır Arapça konuşmuyorum. Unuttum gitti. Kürtçe konuşmuyorsa anlaşamayız."

Acaba lokantacı, bu üçünü yemek yesinler diye çağırdı da, ne yemekler olduğunu mu sıraladı? Saçma. Öyle olsa, şimdiye kadar içeri girmiş, siparişlerini vermiş olurlardı. Hem, birinin adı Berivan. Galiba şişman

kadınınki. Kürtçe biliyor olmalı. Belli ki onu, söyleyeceklerini çevirsin diye çağırdı.

Şişman kadın bana dönüyor; "Kürt müsün?" diye soruyor.

Arap olduğumu, ama Kürtçe bildiğimi söylüyorum.

Berivan Hanım, "Garson arıyormuş," diye devam ediyor. "Senin Türkçe'n var mı?"

Türkçe'm yok! Türkçe'm yok, ama sonunda derdimi anlatabileceğim! "Çalışırım, hızlı öğrenirim," diyorum. "Yemek isimlerini ezberlerim hemen."

Berivan Hanım söylediklerimi Türkçe'ye çeviriyor. Adam bir an düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Yalnız yemek ismi öğrenmekle olmaz ki. Müşteri, etinden fazla koy diyecek, yağsız olsun diyecek, yarım porsiyon ver diyecek. Diyecek de diyecek."

Yüreğim ağzımda bekliyorum. Berivan Hanım söylenenleri çevirince hayal kırıklığına uğruyorum. Adamın hakkı var, yemek isimlerini ezberlemekle iş bitmiyor. Yüzüm düşmüş olmalı ki, onların da üzüldüğünü görüyorum. Aralarında bir şeyler konuşuyorlar. Bildikleri bir iş mi var diye umutlanıyorum.

Berivan Hanım, çocuğum olup olmadığını soruyor. Umudum kanatlanıyor. Elime bakan iki çocuğum olduğunu öğrenince, çaresizliğimi de anlayacak, bana yardım edecekler. Berivan Hanım, delikanlı ile genç kızın gazeteci olduğunu, sığınmacı çocuklar üzerine bir yazı hazırladıklarını anlatıyor. Benden, onları çocuklarıma götürmemi istiyor. Umudum, çıktığı yüksek-

lerden hızla yere çakılıyor. İsteksizce, "Olur," diyorum.

Birlikte yürümeye başlıyoruz. Hem yorgun, hem bezgin olduğum için hızlı yürüyemiyorum, onları da yavaşlatıyorum. Arkamdan hafif ayak sesleri duyuyorum.

Dönüp bakıyorum; Karabaş. Eğilip okşuyorum, yanımdakilere aldırmadan köpeğe fısıldıyorum. "İşte böyle Karabaş. Gene bulamadık bir iş."

Karabaş ellerimi yalamaya başlıyor. Yalıyor, yalıyor...

Birden aklıma bir fikir geliyor. Canlanıyorum.

"Berivan Hanım, lokantacının bulaşıkçıya ihtiyacı var mıymış? Bir sorar mısınız?"

Gülümsüyor. "Tabii," diyor ve hep birlikte lokantaya geri dönüyoruz.

Lokantacı bizi yeniden karşısında görünce şaşırıyor. Berivan Hanım ona, aklıma geleni iletiyor. Başını sallamasından, bir bulaşıkçısı olduğunu anlıyorum.

"Bulaşıkları ben yıkasam, o garson olsa?" diye öneriyorum.

Berivan Hanım dediğimi çevirince, lokantacının yüzü aydınlanıyor. "Neden olmasın?"

Vay canına! İş buldum! Sonunda bir iş buldum! Karnımız doyacak, otele olan borcumuzu ödeyebileceğiz! Bu kadar yorgun olmasam, sevinçten zıp zıp zıplayacağım.

Birden lokantacının yüzünün asıldığını görüyorum; Berivan Hanım'a bir şeyler söylüyor.

"Yalnız söyle ona, çok para veremem. Murat'a ne kadar veriyorsam, ona da o kadar."

Eyvah! Neler söylüyor acaba? Yoksa vaz mı geçti?

Berivan Hanım lokantacının dediklerini çeviriyor bana, teklif ettiği maaşı söylüyor. Çok az bu! Ne yapsam acaba? Bu parayla otele olan borcumu biriktirmem epey zaman alır. Oteli işleten adamın zaten siniri burnunda. Benim para biriktirmemi bekler mi? Burada işe başlarsam, başka iş de arayamayacağım. Öte yandan, kaç gündür deliler gibi dolanıyorum, bulamıyorum.

Berivan Hanım, "Bir de, artan yemekleri götürebileceğini söylüyor," diye devam ediyor.

Yaşasın! İşte buna çok seviniyorum. Yemek parası olmayınca hem borcumuzu daha kolay ödeyebileceğim, hem de karnımız doyacak. Elim kolum yemekle dolu odaya girdiğimi, torbaları kaldırıp, "Bu akşam ziyafet var!" dediğimi hayal ediyorum. Hasan'la Havva'nın gözlerinin parladığını görür gibi oluyorum.

Berivan Hanım, "'İçeri gelsin de, mekâna baksın, yeni arkadaşıyla tanışsın,' diyor," diye ekliyor. "Yarın on birde gelip işbaşı yapacakmışsın."

İçeri geçerken, 'Karabaş'ın uğuru bu,' diye düşünüyorum.

Hasan

Babam Müjdeyle Geliyor

Biri kapıyı tıklatıyor. Otelci geldi, gene bağırıp çağıracak, para isteyecek diye telaşlanıyorum. Hemen fırlıyorum; bu sefer kapıyı ben açacağım, annemi o adamla karşı karşıya getirmeyeceğim. Hırsla açtığım kapıda hiç beklemediğim birini görüyorum: Top oynayan çocuklar camı kırdıktan az sonra gelen ve otelcinin kolundan sürüye sürüye içeri soktuğu yabancı! Çok şaşırıyorum. Niye gelmiş? Otelci ona da mı kızıp bağırmış? Bizden yardım mı istiyor? Bizim

paramız olsa önce bu odanın ücretini öderiz, ona nasıl yardım edelim? Derken, arkasındaki şişman kadınla ablaya takılıyor gözüm. Şişman kadın merdivenleri tırmanırken zorlanmış olmalı, yüzü kıpkırmızı.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum. Sorar sormaz da kendime kızıyorum. Bir türlü alışamadım kendi ülkemizde olmadığımıza. Burada bu dili kimse bilmez ki. Türkçe konuşmam lazım, onu da ben bilmiyorum.

Şişman kadın yanağımı okşuyor; "Sizinle konuşmak istiyoruz," diyor. Hem de Kürtçe! Bildiğim bir dilde! Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor, cevap bile veremiyorum.

Annem hemen yerinden kalkıyor, yanıma geliyor. "Kimsiniz?" diyor. "Bizi nereden buldunuz?"

Şişman kadın kendini tanıtıyor; abiyle ablanın gazeteci olduğunu söylüyor. Yaşadığımız savaş ve sığınmacılar hakkında bir yazı hazırlıyorlarmış. "Eşiniz Mahmut'la tanıştık," diyor, "bizi önden gönderdi, kendisi de birazdan gelecek."

Annem tereddüt ediyor. "Bilmem ki," diyor, "başımız belaya girmesin."

Berivan Hanım, "Yaşananları dünyanın bilmesi gerekmez mi? Yaşadıklarınızdan, koşullarınızdan habersiz o kadar çok insan var ki," diye karşı çıkıyor.

Annem bir süre düşünüyor, sonra eliyle odayı gösteriyor; "Buyurun," diyor. Kendisi onlardan önce davranıp yatağın üstündeki eşyaları alıyor, otursunlar diye yer açıyor.

Üçü de yatağın üstüne diziliyor. Berivan Hanım, Havva'ya kucağını işaret ediyor. Havva gitmek istemiyor, anneme yapışıyor. Yabancı, çantasından bir kamera çıkarıyor, açıyor. Berivan Hanım, anneme savaştan önceki yaşantımızı, savaş çıkınca neler olduğunu, nasıl kaçtığımızı soruyor.

Annem bir süre sessiz kalıyor, gözleri dalıp gidiyor; belli ki, yaşadıklarımızı, bunca acıyı nasıl anlatacağını düşünüyor.

"En büyük isteğim, evimize dönmek," diyor. "Keşke gene savaştan önceki gibi yaşayabilsek. Ama savaş bitse, evimize, memlekete geri gitsek bile, aynı hayatı kuramayacağız. Kayıplarımızı, yaşadıklarımızı nasıl unuturuz!"

Anneme çok kızıyorum. Nasıl böyle bir şey söyler? Mutlaka geri gideceğiz. Dönünce, Havva okula başlayacak, ben de beşinci sınıftan devam edeceğim. Çok çalışacağım ve büyüyünce doktor olup yaralıları, hastaları iyileştireceğim. Ya da belki...

Annem eski yaşantımızı anlatmaya başlıyor. Gözleri nemleniyor, bazen sesi çatallanıyor, ama durmuyor. Konuştukça sanki o günleri yakalayacak, yeniden yaşayabilecekmiş gibi soluksuz anlatıyor. Evimizi, kasabamızı, nasıl kalabalık bir aile olduğumuzu, teyzemlere, amcamlara yaptığımız akşam ziyaretlerini, soba başında koyulaşan sohbetleri, kuzenlerimizle oynadığımız oyunları anlatıyor; uyuyakalan çocukların uyudukları evde gecelediğinden söz ediyor. Halidler'de

kalabilmek için çoğu zaman uyuyor taklidi yaptığımı hatırlıyorum, gülesim geliyor.

Birden Havva yerinden fırlıyor. Onlara, "Kalkın bu yataktan," diyor.

Annem çok utanıyor; "Kızım, misafire böyle söylenir mi?" diye çıkışıyor Havva'ya.

Havva, annemi duymamış gibi, hâlâ eliyle kalkmalarını işaret ediyor. Havva usludur, terbiyelidir, ne yapıyor böyle? Hiç misafir kovulur mu?

Berivan Hanım da, diğerleri de kalkıyor.

Annem ayağa fırlıyor; "Çocuğun kusuruna bakmayın, biraz daha oturun," diyor.

Onlar kalkar kalkmaz, Havva hemen yatağı çekiyor ve çizdiği resmi gururla gösteriyor. "İşte evimiz!" diyor. "Yalnız salıncağımız yoktu, onu ben hayalimden çizdim." Meğer, derdi buymuş! Rahatlıyoruz.

Üçü yaklaşıyor; Havva'yı okşayarak resmi inceliyorlar.

"Diğer taraf da savaştan sonrası mı?" diye soruyor Berivan Teyze.

"Evet," diyorum, "onu da ben çizdim."

Resmi uzun uzun inceliyorlar, yaşımı, büyüyünce ne olmak istediğimi soruyorlar.

"Karar veremedim," diyorum, "hem doktor olmak istiyorum, hem de futbolcu."

Annem, benim çok çalışkan olduğumu, derslerimin de çok iyi olduğunu anlatıyor. İçimden, 'Çalışkandı, dersleri iyiydi demek istiyor,' diyorum. Buraya gel-

diğimizden beri okula gitmiyorum ki. Birden okulu, arkadaşlarımı ne çok özlediğimin ayırdına varıyorum. Öğretmenlerimin ödevlerime, sınav kâğıtlarıma yazdığı övgüler geliyor gözümün önüne. *"Aferin!", "İyi hazırlanmış bir ödev.", "Hep böyle çalış, başarılı ol."* Sonra okul çıkışı oynadığımız oyunları anımsıyorum. Attığım golleri, bizim takım maçı kazanınca arkadaşlarımın beni omuzlarda dolaştırmasını. *"En büyük Hasan, bizim Hasan!"*

Gözlerim doluyor; belli etmemek için başımı yana çeviriyor, gözlerimi ovuyor gibi yapıyorum.

Gazeteci abla bir şeyler söylüyor; sonra Berivan Teyze, kardeşinin de futbolu çok sevdiğini, hatta sık sık burada oyun oynadığını, istersem birlikte oynayabileceğimizi söylüyor. Önce, söz ettiği kişinin Berivan Teyze'nin kardeşi olduğunu sanıyor, şaşırıyorum. Buralarda top oynayan yaşlı birini görmedim ki. Aklıma, amcamla oynadığım oyunlar geliyor. 'Amcam gibiyse, zevki olmaz, kolaycacık yenerim; o da mızıkır,' diye geçiriyorum içimden. Ancak şaşkınlığım kısa sürüyor, Berivan Teyze'nin, ablanın sözlerini çevirdiğini anlıyor, teşekkür ediyorum. Belki de kardeşi geçen gün top oynayan çocuklardan biridir. Beni maça çağırdıklarını hayal ediyorum; oyuna girdiğimi, peş peşe gol attığımı, onların da beni omuzlarına aldığını...

O sırada kapı açılıyor, babam içeri giriyor. Yüzü aydınlık, ışıl ışıl. Onu uzun zamandır hiç böyle görmedim.

"Ben geldim!" diye bağırıyor neşeyle; sonra Berivan Hanım'a dönerek, "Kolay buldunuz mu oteli?" diye soruyor.

Berivan Hanım, "Hem de çok kolay," diyor. Sarışın abiyi işaret ederek, "Danny de burada kalıyor zaten," diye ekliyor.

Babam şaşırıyor. "Öyle mi? Hiç görmemiştim."

"Ben görmüştüm," diye atılıyorum. Otelcinin elinde bir bıçakla onu sürüklemesini anlatıyorum. Herkes kahkahalarla gülüyor. Ayıp mı ettim acaba? Sarışın abi kendisiyle dalga geçtiğimi sanmasın. Bakıyorum, en çok o gülüyor, rahatlıyorum.

Babam elindeki torbaları havaya kaldırarak, "Size yemek getirdim!" diye müjdeliyor. "Ziyafet var! İş buldum."

Annem ayağa fırlıyor ve koşup babama sarılıyor. "Çok şükür! Çok şükür!"

Babam, "Az ötedeki lokantada bulaşık yıkayacağım," diyor. "Parası az, ama her gün yemek var."

Annemle gittiğimiz lokanta olmalı. "Yaşasın!" diye bağırıyorum. Havva öyle bir hızla koşup babamın boynuna sarılıyor ki, düşecekler diye korkuyorum. Babam torbaları elinde zar zor tutabiliyor.

Kokular mı beni acıktırıyor, yoksa babamın yemek müjdesi mi, bilmem ama karnım feci şekilde guruldamaya başlıyor. Annem hemen kalkıp sofra niyetine kullandığımız örtüyü açıyor. Berivan Teyze'ye, "Buyurmaz mısınız?" diyor. "Birlikte yiyelim."

Berivan Teyze teşekkür ediyor; "Bizim işimiz bitti zaten, gidelim," diyor.

Onları uğurladıktan sonra sofraya oturuyoruz. Nefis! Babam bir yandan hapur hupur yerken, bir yandan da bugün yaşadıklarını bütün ayrıntılarıyla anlatmaya başlıyor. Bir kendini, bir kâğıdı işaret etmesini öyle komik buluyoruz ki, gülmekten yerlere yatıyoruz. Daha önce bir çocuğun garsonluk yaptığını, o ayrılınca eleman aradıklarını söylüyor. O çocuğu hatırlıyorum. Neden bilmem, bana ters ters bakmıştı.

Babam Karabaş'ı, köpeğin gelip elini nasıl yaladığını anlatırken, hepimizin içine bir sıcaklık doluyor. Memlekette kendi Karabaş'ımızın, yemek kabını yalaya yalaya nasıl tertemiz ettiğini hatırlamış babam. Bulaşıkçı olma düşüncesi aklına öyle gelmiş. Babam, lokantanın mutfağını, içerideki adamın dağ gibi bulaşıkları nasıl yıkadığını sıkkınlıkla, avans isteme kısmını ise çok komik anlatıyor: Mutfaktaki takvimin önüne gitmesini, ileriki günleri gösterip eliyle para işareti yapmasını...

Yemek bitince, babam halinden memnun, iç geçiriyor. "Oh!" diyor. "Bugünü de gördük sonunda."

Havva sözü Karabaş'a getiriyor. "Baba, o köpeği alsak, burada beslesek?"

Annem irkiliyor; Havva'ya, "Aklını peynir ekmekle mi yedin kızım?" diyor. "Otelci bir de odaya köpek aldığımızı görürse, bize etmediğini bırakmaz. Kovar bizi buradan."

Havva ikna olmuyor, diretiyor. "Yatağın altına saklarız, ona göstermeyiz."

Gülmem tutuyor; "Bizimkinin nasıl havladığını, uluduğunu hatırlasana," diyorum. "Bu da öyle ses çıkarırsa, otelci de bize ulur." Otelcinin taklidini yapıyorum, köpek uluması gibi, "Çıkın buradan, defoluuuuun!" diyorum.

Annem, babam, Havva, hepimiz gülüyoruz.

Havva yerinden fırlıyor, bir boya kalemi kapıp resminin başına gidiyor.

"Karabaş'ı duvara çizeyim de, buradaymış gibi olsun bari," diyor. Çizdiği evin kapısının yanına, yere yatıp kulaklarını indirmiş bir köpek resmediyor. Bayağı güzel oluyor.

Babam, "Aaa, duvara resim mi çizdin sen?" diyor. "Hiç görmemiştim." Kızmıyor. Şaşırmıyorum; artık babam eskisi gibi olacak, bunu hissedebiliyorum.

Tam o anda kapının yumruklanmasıyla yerimizden fırlıyoruz. Babam gidip açıyor.

Otelci! Bağırıp çağırmaya başlıyor. Sonra gözleri duvara, çizdiğimiz resme takılıyor, daha da sinirleniyor. Bağırması, tıpkı az önce taklidini yaptığım gibi. Gülmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Babam karşısında sakin duruyor. Sonra elini cebine atıyor, bir miktar para çıkarıyor, otelcinin elini açıyor ve avucuna koyuyor.

Otelci şaşkınlıkla paraya bakıyor, sonra söylenerek çıkıp gidiyor.

Adam gidince bir kez daha uluyorum. "Defoluuuuun!"

Havva gülmekten yerlere yatıyor.

Selo

Hasan Sayesinde Maçı Kazanıyoruz

Ali ve Yusuf'la birlikte, Murat'ın çalıştığı dükkâna gidiyoruz. Maçın başlamasına daha zaman var, ama gene de bir an önce Murat'ı da alıp otelin önündeki arsada toplanmalıyız. Bu, önemli bir maç! Kaç gündür hazırlanıyor, kaç zamandır bunu konuşuyoruz. Kendilerine Çakallar diyen o ukalaları yenmemiz, onlara derslerini vermemiz gerek. İşimiz zor! Bizden hem yaşça büyükler, hem de isimlerine yakışıyorlar. Ama olsun, canımızı dişimize takıp yeneceğiz onları.

Dün akşam, kaptanları Erhan'la sağ açıkları Aykut'un dediklerini hatırlayıp, iyice hırslanıyorum. Bendeki de kafa. Onların sorularına doğru düzgün cevap verilir mi hiç? Aykut, "Yemeğe mi gidiyorsun?" deyince, saf saf kafa sallanır mı? Pis pis sırıtıp, "Maça gelmeden karnını fazla doyurma, nasılsa epey gol yiyeceksiniz!" demez mi? Ah, o Kirpi Kafa'ya nasıl da uygun bir laf bulup çakamadım. Ya Erhan'ın ukalalıkları! 3C'den küçük Halil'le, Ali'ye haber yollamış; "Erhan Abi'm yarın sizinle olan antrenmanımız nerede diye soruyor," dedirtmiş. Ali benim gibi değil. Halil'e cevabı bir güzel yapıştırmış: "Kaptana söyle, onlara beş çekeceğimiz maç, otelin önünde, saat ikide."

Bizi görünce Murat'ın yüzü düşüyor, üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. Eyvah! Yoksa izin alamadı mı? Maça gelmeyecek mi? Ne olacak şimdi? Zaten bizden güçlüler, bir de maça eksik sayıyla çıkarsak... Tam, 'Ne oldu? Gelmiyor musun?' diye sormak üzereyim ki, başıyla kitapçıyı gösterip, işaretparmağını dudaklarına götürüyor, "sus" işareti yapıyor. Onun yanında konuşmak istemiyor demek ki.

Kitapçı elindekileri yerleştirmek için arkasını dönünce, Ali önce elindeki topu, sonra saatini gösteriyor Murat'a. Hiç ses çıkarmadan, "Hadi!" diyor.

Murat'ın suratından düşen bin parça, iki elini yana açarak kaldırıyor.

Ali kitapçıyı işaret ediyor, gene ses çıkarmadan; "İzin vermedi mi?" diye soruyor.

Tam eli havada, onu işaret ederken, kitapçı birden dönüveriyor. Ali şaşalıyor, telaşla önündeki kalemlerden birini alıyor. "Bu tükenmezkalem kaç lira acaba?"

Kadının gözlerinde hınzır bir bakış beliriyor; geniş geniş gülümseyerek, "Bir lira," diyor. Yanımızda hiç para yok ki. Biz alışverişe değil, maça gitmek için Murat'ı çağırmaya geldik.

Ali kalemi incelemeye devam ediyor. "Bunun moru var mıydı?"

Kitapçı Teyze'nin gülümsemesi daha da genişliyor; "Üstü mü mor olsun, yoksa mor mu yazsın?" diye soruyor.

Ali cevap veremiyor, herhalde hangisi burada bulunmaz diye tartıyor. Sonunda, "Mor yazanından olsun," diyor.

Kitapçı, "Bir bakalım mor kalem var mıymış?" diyerek arkaya geçiyor. "Mor mor moor," diye bir şarkı tutturduğunu duyuyoruz. Az sonra, elinde bir kalemle geri geliyor.

Ali uzun uzun kaleme bakıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Tam tarif ettiği gibi bir kalem, almaması için bir neden yok. Çaresiz, "Güzelmiş," diyor. "Ben daha sonra gelir alırım, şimdi yanımda para yok."

Kitapçı Teyze, "E madem paran yoktu, niye bana morunu çıkarttırdın?" demiyor. Onun yerine, Murat'a dönüyor; "Arkadaşların seni oyuna çağırmak için mi geldiler?" diye soruyor.

Murat kıpkırmızı kesiliyor, başını sallıyor.

Kitapçı, "Hadi, git o zaman," diyor. "Bugün fazla iş yok. Ben hallederim."

Murat, "Çok teşekkür ederim," gibi bir şeyler kekeliyor ve fırlıyor.

Dışarıda Murat'a çıkışıyorum: "Oğlum, niye söylemedin, niye izin almadın? Bak, ne kafa kadınmış."

Murat içini çekiyor; "Bu, işteki ikinci günüm. Daha ilk günlerden izin almak istemedim," diyor.

Yusuf bizi dinlemiyor gibi, yanımızda tedirgin tedirgin yürüyor. Sonunda Ali'ye, "Niye otelin önü dedin?" diye kızıyor. "Bir süre orada oynamayalım diye kararlaştırmadık mı?"

Ali köpürüyor; "Ne bileyim?" diyor. "Bizim maça *antrenman* deyince, sinirlendim. Bir anda ağzımdan öyle çıktı işte."

Otelin önüne doğru yürüyoruz. Karşı takım daha gelmemiş. Ee büyük oyuncular ya, son anda gelecekler tabii. Kızıyorum; bizimkilere ters ters, "Gelmemişler," diyorum.

"Daha vakit var." Esas, Rızgar Abi nerede?"

Yusuf, gözleri otelde, "Birazdan gelir herhalde," diyor Ali'ye.

Rızgar Abi bizim sağ açığımız. İyi oyuncu. Fırtına gibi esip, bomba gibi goller atıyor. Bu yıl sınavlara gireceği için çok çalışıyor, oyunlarımıza fazla katılamıyor. Bu maç için de önce, "Gelemem, çalışmam gerekiyor," dedi, ama kolay ikna oldu. Belli, onun da top oynamaya içi gidiyor.

Yere çömeliyor, beklemeye başlıyoruz. Otelin yanındaki sokaktan siyahlı beyazlı bir köpek yaklaşıyor, Murat'ın yanına yatıyor, kuyruğunu sağa sola vurmaya başlıyor.

Murat köpeği görünce çok seviniyor; "Vay Karabaş, burada mısın?" diyor, köpeği okşamaya başlıyor. Köpek ters dönüyor, Murat kıkırdıyor. "Karnınızı mı okşayalım beyefendi? Pekâlâ, öyle olsun," diyor. Böyle ters yatarken çok sevimli görünüyor Karabaş, karnını ben de gıdıklıyorum.

Ali kalkıyor, kale niyetine kullandığımız taşları kontrol ediyor, birini azıcık yana çekiyor; sonra gelip, dizinde top sektirmeye başlıyor.

"Beklerken antrenman mı yapsak acaba?" diye soruyorum.

Yusuf, "Hadi!" deyip fırlıyor.

Önce, arsanın etrafında üç tur koşup otelin karşısına geliyor, sonra birbirimize pas vermeye başlıyoruz.

Murat topu atmadan önce, işaretparmağıyla kendini gösteriyor; "Burak'a bakın, Burak'a!" diyor ve pasını veriyor.

Ali topu ayağıyla yakalıyor, havalı bir şekilde atarken, "Sen esas Caner'in atışına bak!" diyor.

"Ne Fenerli Caner, ne Cimbomlu Burak!" diyorum. "Ne varsa Karakartal'da var. Tolga hem iyi şut atar, hem de yakalar."

Yusuf dalga geçer bir sesle, "Tut Tolga, tut. Tolga topu tut," diyor, bana pas veriyor.

Topu ayağımla durdururken, bizi seyreden köpeğe sesleniyorum: "Hey Beşiktaşlı! Nasıl yakaladım ama?"

Birden otelin kapısından otelcinin çıktığını görüyorum. Eyvah! Bizimkilere telaşla, "Otelci!" diye fısıldıyorum. Ya top oynuyoruz diye bize kızarsa, ya bizi buradan kovalarsa? Topu görmemeli! Derhal ayağımla arkaya savuruyorum. Top yuvarlanıyor, uzağımıza düşüyor. Burada sanki başka bir şey için toplanmışız gibi davranmak istiyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Yusuf yüksek sesle, "Hadi şu matematik ödevine başlayalım," diyor.

İçimden, 'Cin gibisin Yusuf!' diyorum. 'Bulduğun bahaneye bak!'

Otelci bize doğru ters bir bakış atıyor; gözleriyle, "Buralarda top oynadığınızı görürsem, yakarım çıranızı," diyor sanki. Bugün bayağı şık. Üstünde her zamanki hırpani giysileri yerine takım elbise var. Giysileri güzel ama ona yakışmamış; göbeği pantolonundan taşıyor. Yürümeye başlıyor, anayola giden sokağa sapıyor.

Yusuf, "Gitti!" diyor alçak sesle.

Püskürüyoruz; "Gitti!" diye bağırıyor, birbirimize sarılıyoruz.

Yusuf'un sırtına bir şaplak indiriyor; "Şu x kare y denklemini bir çözüversen," diyorum.

Ali sevinçle, "Ben söyleyeyim! Yanıt: Beş goool!" diye bağırıyor.

Yusuf tedirgin bir sesle, "Otelci ya biz oynarken geliverirse?" diye soruyor.

"Gelmez, gelmez," diyorum. Niye gelmez diye sorarsa, bir cevabım yok. Neyse ki, sormuyor.

Ali söze karışıyor, "Baksana, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, belli ki önemli bir işi var."

Ali'nin bulduğu cevaba seviniyorum. 'Önemli işler uzun mu sürer?' diye bir soru geçiyor aklımdan. 'Elbette,' diyorum içimden, kendimi inandırmaya çalışarak, 'Elbette.'

"Aliii! Aliii!"

Rojda bu. Koşa koşa geliyor, önümüzde duruyor. Yanakları kıpkırmızı, nefes nefese! Önümüzde soluklanmaya çalışıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Rojda bana değil, Ali'ye, "Abim hastalandı. Yatıyor," diyor. "Maça gelemeyecek."

Eyvah! Ne yapacağız şimdi? Başımdan aşağı kaynar sular iniyor. Çabucak birisini bulmamız gerek, ama kimi? Hem de son anda! Aklıma hiç kimse gelmiyor. Bir umut, bizimkilere bakıyorum; hepsinin suratından düşen bin parça. Yandık!

Biz kara kara düşünürken, Aykut ve Erhan çıkageliyorlar. Kirpi Kafa Aykut, yamuk bir gülümsemeyle bize, "Hazır mısınız bebeler?" diyor.

Ali sakin bir sesle, "Her zaman," diye yanıtlıyor. Ali'nin bu durumdayken bile renk vermemesine hayran kalıyorum.

Kirpi Kafa'yla diğeri, sahanın karşısına geçip takım arkadaşlarını beklemeye başlıyorlar. Birden gözüme daha iriyarı, daha güçlü gözüküyorlar.

Murat, "Bir kişi eksiğiz, ne yapacağız?" diye soruyor.

Yusuf'tan, "Acaba maçı ertelemeyi mi önersek?" diye bir fikir çıkıyor.

Ali'yle aynı anda, "Olmaz!" diyoruz. "Sonra dillerinden kurtulamayız."

Murat, "Yenilirsek de kurtulamayız," diye karşı çıkıyor. Haklı.

Kafam boşalmış gibi oturuyorum. Hiç kimseden ses çıkmıyor.

Birden Ali'nin gözleri otelin kapısına kilitleniyor, yüzü aydınlanıyor. "Kurtulduk!" diye bağırıyor. "Nasıl kurtulduk?" dememe kalmadan, otele doğru koşmaya başlıyor. "Danny Abi! Danny Abiii!"

Camı kırdığımız gün otelcinin bıçakla üstüne yürüdüğü sarışın turisti otelin kapısında görüyorum. Ali anlatmıştı. Meğer turist, ablasının arkadaşıymış, evlerine gelmiş, üstüne vazifeymiş gibi top konusunu açıp, annesini olup bitene uyandırmış; Ali, evdekilerin hışmından zor kurtulmuş. Niye bir kurtarıcıymış gibi ona koşuyor şimdi?

Turiste ne diyeceğini merak ettiğimizden, biz de Ali'nin peşinden koşuyoruz.

"Danny Abi, bizimle top oynar mısın? Bizim takım bir kişi eksik. N'olur Danny Abi, n'olur!"

Turist, Ali'ye bakıyor; "Sizin takım az?" diye soruyor.

Tabii ya! Niye düşünemedim. Turist abi bizim takıma girerse, sorun çözülür. Yaşa Ali! Turist abi ne kadar kötü oynarsa oynasın, maça eksik çıkmaktan iyidir.

Erhan'la, Kirpi Kafa'ya bakıyorum; sonra gözüm gene turist abiye kayıyor. Uzun boyunu, iri omuzlarını görünce seviniyorum. Belki de iyi oyuncudur. Onu, karşı takımın kalesine peş peşe goller atarken hayal ediyor, keyifleniyorum. İçimden Çakallar'a, 'Yandınız siz, yandınız!' diyorum.

Ali, makineli tüfek gibi, bu maçın bizim için önemini, o oynamazsa yenileceğimizi, bunun bizim için felaket olacağını, karşı takıma mutlaka bir ders vermemiz gerektiğini anlatıyor. Off, ne kadar hızlı konuşuyor bu çocuk! Yabancı biri onun dediklerini nasıl anlasın?

Turist abi, "Sen dur!" diyor ve hızla içeri giriyor. Eyvah! Ali çok ve hızlı konuştuğu için hiçbir şey anlamadı adamcağız. Arkasından gitsem de, derdimizi tane tane söylesem mi acaba? Otelci içeride olmadığı için rahatça girebilirim.

Bir iki adım atıyorum ki, 'Belki de başka bir işi vardır,' diye geçiyor aklımdan. Turistin ne işi olur? İstanbul'u gezecek mutlaka. 'Şimdi bizimle top oynayın. Daha sonra biz size İstanbul'u gezdiririz. Çok güzel yerlere götürürüz,' demeyi planlıyorum.

Turist abiyse az sonra, elinden tuttuğu, kıvırcık saçlı, esmer bir çocukla birlikte dışarı çıkıyor. Yanımıza geliyor ve, "Hasan," diyor. "O, oynayacak."

Çocuk utangaç utangaç yere bakıyor. Çok cılız. Topa iyi vuramaz gibi geliyor bana, ama birden hatırlıyorum: Camı kırdığımız gün bize topumuzu atan çocuk bu.

Ali'nin de gözü çocuğu tutmamış olacak ki, yalvarır gibi bir sesle, "Sen oynasan Danny Abi," diyor.

Turist abi kesin kararlı; *"No!"* diyor, sonra cep telefonunu çıkarıyor, bir şeylere bakıyor. "Ben hakem," diyor. Hatta, sözlükten bulduğu kelimeyi Ali'ye gösteriyor.

Bu harika bir fikir! Çakallar'a hiç güvenmiyorum. Eğer bir hakem olmazsa, mızıkçılık edebilirler.

Turist abi, "Hazır?" diye soruyor. Evet cevabımızı alınca, elini ağzına götürüp sert bir ıslık çalıyor.

Maç başlıyor. Çakallar gene çok iyi oynuyor. Top sürekli bizim sahamızda dönüyor, karşı tarafa geçirmekte zorlanıyoruz. İki kere gol pozisyonu doğuyor, yüreğim ağzıma geliyor, ama ikisini de kurtarıyorum. Seviniyor, kendi kendime övünüyorum: 'Bana boşuna Tolga demiyorlar.' Rahatlamam uzun sürmüyor; Kirpi Kafa, topu hızla bizim tarafa doğru sürüyor; "Tolga" duruşumu alıyor, gol yememek için dikkat kesiliyorum. Murat ani bir atakla, topu Aykut'un ayağından kapıyor. Derhal birisine geçirmesi lazım; Hasan'ın el ettiğini görüyor, ona pas veriyor. Hasan topu ayağın-

da ustalıkla döndürüyor ve top, taşın yanından kaleye fişek gibi giriyor.

Sevinçle, "Gooool!!!" diye bağırıyoruz. Turist abi bizim tarafı göstererek bir parmağını yukarı kaldırıyor. Bir sıfır öndeyiz. Moralimiz düzeliyor, Yusuf bile daha atak oynamaya başlıyor. Hatta, Hasan'ın verdiği pası alıyor, Erhan'a müthiş bir çalım atarak ilerliyor, topu kaleye gönderiyor.

İlkyarı, iki sıfır sona eriyor. Sevinçten havalara uçasım var.

Devre arasında bir araya toplanıyoruz. Siyahlı beyazlı köpek de gelip Murat'la Hasan'ın arasına oturuyor, kuyruğunu bir ona bir diğerine vuruyor. Aklıma çok parlak bir fikir geliyor.

Hasan'a, "Çok iyi oynadın!" diyorum. "Bizim takıma girsene sen?" Bizimkilere sormadan ortaya atıldım ama itiraz edeceklerini sanmıyorum. Hasan iyi oyuncu. Hem, beş kişilik takım mı olur? Birisi hastalanınca kalakalıyoruz.

Hasan, bir şey söylemiyor, gülümsüyor. Sorumu duymadı galiba, diye düşünüyorum. Sağır mı acaba? Daha yüksek sesle bir kez daha, "Bizim takıma girsene?" diyorum.

Turist abi yanımıza geliyor; "Hasan Suriyeli," diyor. "Türkçe yok."

Şaşırıyorum. Bir şey diyemeden, turist abi ıslığını öttürüyor, ikinci yarı başlıyor.

Maça tam gaz giriyoruz. Bu kez üstünlük bizde,

top daha çok Çakallar'ın sahasında dönüyor. Neredeyse kalede boş durmaktan sıkılacağım. Derken, Aykut topu Yusuf'un ayağından kapıyor, bizim tarafa doğru sürmeye başlıyor. Dikkat kesiliyorum, ama Kirpi Kafa Aykut ceza sahasına ulaşamadan, Ali harika bir hamleyle topu kapıp sürüyor. Çok hızlı. Hasan'ı ileride görüyor, enfes bir pas atıyor. Top, Hasan'ın ayağının hemen dibine geliyor. 'Gol olacak! Hasan bunu kesin gole çevirecek,' diye düşünüyor, heyecanlanıyorum.

Tam o anda, turist abinin keskin ıslığıyla maç duruyor. Ofsayt mı sandı acaba? Değildi ki! Ali, Murat, Yusuf... hepsi bizim sahada ya işte!

Turist abinin az ilerisinde, kucağında bebeği, perişan giysili bir kadın fark ediyorum o sırada. Beyaz tülbenti kayıp, sırtına bağladığı çıkının üstüne düşmüş. Kadının iri siyah gözleri hüzünle bakıyor. Arkasında, incecik bir kız var; kırmızı elbiseli, kıvırcık saçlı bir kız çocuğunun elinden tutmuş o da. Çok yorgun görünüyorlar. Küçük kız ağlamış olmalı; gözyaşları tozlu yanaklarında yollar açmış. Ufak bir erkek çocuğuysa, kızın yanındaki daha büyükçe çıkının üstünde somurtarak oturuyor. Kadın, turist abiye bir kâğıt uzatıyor, soran gözlerle bakıyor.

Neler olduğunu anlamak için yanlarına gidiyoruz.

Turist abi kâğıdı alıp inceliyor; "Berivan?" diye soruyor.

Kadının yüzünde bir umut beliriyor, gözleri ışıyor. "Berivan. He Berivan!" diyor.

Birden turist abi çok heyecanlanıyor, ellerini havaya kaldırıyor. Sanki kabına sığmayacak, yerinde duramayacak gibi gözüküyor. "Eje?" diye heyecanla bağırıyor.

Bu kez kadın da çok şaşırıyor; elini göğsüne götürüyor, kendini işaret ederek başını sallıyor. "Eje," diyor.

Turist abi gülmeye, kahkahalar atmaya başlıyor. "Eje... Eje..." diyor sevinçle, mutlulukla.

'Bir şey anladıysam, Çakallar'da oynayayım,' diyorum kendi kendime. Neler oluyor? Bu kadın kim? Turist abi, onu gördüğüne niye bu kadar sevindi?

Turist abi, Ali'yi yanına çağırıyor. "Eje," diyor. "Berivan kardeş. Sen götür Ali, ben yol şaşırır."

Karşı takım huzursuzlanmaya başlıyor. Kirpi Kafa, "N'oluyor? Niye maça devam etmiyoruz?" diye hesap soruyor, küstah bir tavırla. Aynı soruların cevaplarını ben de merak etmeme rağmen, onlara "tamam" anlamında elimi kaldırıyorum.

Sonra inanılmaz bir şey oluyor. Ali bize, "Hemen dönerim," diyor; kadına da, kendisini takip etmesini işaret ederek koşmaya başlıyor.

Nasıl yani? Ali maçtan mı çıkıyor? E, şimdi ne olacak? Ali'nin yaptığını aklım almıyor. Bu maçı kazanmamızı en fazla o istemiyor muydu? Günlerdir antrenman yapmadık mı? Niye şimdi böyle bırakıp gidiyor? Ali'den bunun hesabını sormaz mıyım!

Karşı takımdan itiraz sesleri yükseliyor.

"Oooo, bu ne böyle?"

"Nereye gidiyor bu çocuk?"

"Ya dört kişi oynarsınız, ya hükmen yenik sayılırsınız."

Ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Canım sıkılıyor.

Turist abi, "Bekle biraz," diyor.

Kaptanları, başını kesin bir tavırla iki yana sallıyor; "Biz kazandık!" diyor.

Yüzümü ateş basıyor. Hep beraber karşı çıkıyoruz.

Murat, "Biraz bekleyin!" diyor. "Oyuncumuz az sonra gelecek."

Aykut yüzünde pis bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyor; "Bekleyemeyiz," diyor.

Ah Ali ah! Yaktın bizi! Şimdi karşımda olsan, seni bir kaşık suda boğarım. Dediğimin saçma olduğunu bile bile Aykut'a, "Niye bekleyemezmişsiniz?" diyorum. "Dünyayı kurtaracaktın da geç mi kalıyorsun?"

Birden turist abi topu alıyor. "Ben oynuyor," diyor.

Çakallar çok bozuluyor. Biri, "Olmaz!" demeye kalkışıyor. Biz de tüm gücümüzle itiraz ediyor, her maçta oyuncu değiştirildiğini söylüyoruz.

Sonunda, maç yeniden başlıyor. Turist abi topu hemen kapıyor, karşı takımın sahasına kadar sürüyor, Hasan'a pas veriyor. Hasan topu yakalıyor ve üçüncü golü atıyor.

Murat sevinçle koşuyor, Hasan'a sarılıyor. "Goooool!" diye bağırarak sahanın çevresinde koşuyorlar. Ben de Yusuf'la birlikte üstlerine atlıyorum. Karabaş hav-

layarak yanımızda koşuyor, uzun uzun uluyor.

Çakallar'ın morali bozuluyor. Kirpi Kafa'nın yüzüne bakıyorum, suratından düşen bin parça. Maç başlamadan önceki küstah, aldırmaz tavrından eser yok. Gülesim geliyor.

Aykut, orta sahadan Erhan'a pas atıyor; Hasan topu aşırtıyor ve Murat'a geçiriyor. Çakallar daha ne olduğunu anlayamadan, Murat enfes bir şutla topu kaleye gömüyor.

Kirpi Kafa'nın, saçlarını yolar gibi çekiştirdiğini görüyor; kaleciye, "Dikkat etsene!" diye bağırdığını duyuyorum. Moralleri iyice bozuluyor.

Murat iki kere topu Erhan'ın ayağından kapıp onların sahasına sürüyor. Savunmaları da giderek çöküyor. Bir sonraki golü Hasan, sanki kale boşmuşçasına rahatça atıyor.

Yumruğumu havaya kaldırıp, "Goool!" diye bağırıyorum. Beşinci gol! İnanamıyorum.

Az sonra turist abi saatine bakıyor, ıslık çalıyor. "Bitti!" diyor.

Ortaya toplanıyor, kollarımızı birbirimize doluyor ve zıplamaya başlıyoruz. Seyirci köpeğimiz de kutlamalara katılıyor, çemberimizin dışında bizimle birlikte zıplıyor, havlıyor. Turist abi bile İngilizce sevinç çığlıkları atıyor. Sonra Hasan'ı omuzlarımıza alıyor; "En büyük Hasan, bizim Hasan!" diye bağırarak koşmaya başlıyoruz.

Biz böyle koşarken, Ali de karşıdan hızla geliyor.

Heyecanla, "Ne oldu? Gol mü attınız?" diye soruyor.

Hep bir ağızdan, "Beş! Beş! Beş!" diye bağırıyoruz.

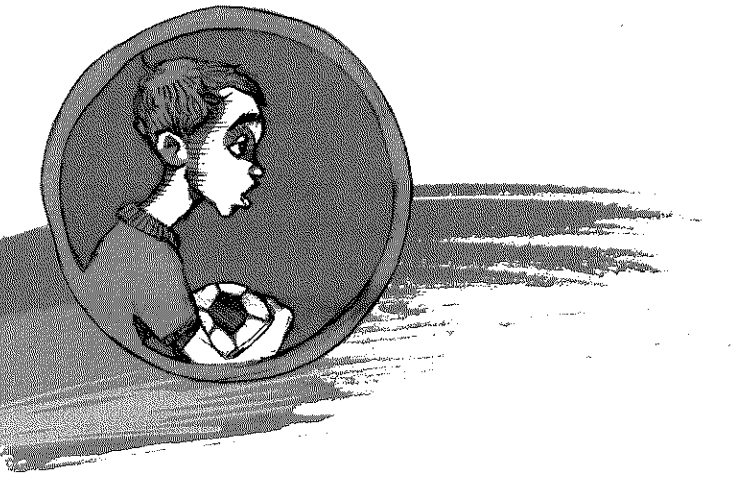
Ali'nin ağzı kulaklarına varıyor; "Yoksa maç bitti mi?" diye soruyor heyecanla.

"Beş sıfır!" diyoruz. O da koşuyor, bize katılıyor.

Biz böyle zıplar, bağırır, koşarken, Çakallar omuzları düşmüş, asık suratla sahadan ayrılıyor. Aykut yanımızdan geçerken, dişlerinin arasından tıslıyor: "Şu pis Suriyeli'nin yüzünden maçı kaybettik."

Hasan'a sarılıyor, sonra elimi karnımda yuvarlayarak Kirpi Kafa'ya, "Bu akşam fazla yeme, nasıl olsa toksun!" diyorum.

Ali

Maçı Kazanmışız! Hem de Beş Sıfır!

Nasıl? Bu kadın Berivan Teyze'nin kardeşi mi? İnanamıyorum! Helal olsun Danny Abi'ye! Bağlantıyı nasıl da kurdu! Daha fazla sevinemezdim.

Geçen gün ablam ve Danny Abi'yle birlikte Rojdalar'a gittiğimizde, Berivan Teyze'nin durumuna ne çok üzülmüştüm. Usul usul ağlayarak, kardeşinden haber alamadığını, onun için nasıl kaygılandığını anlattığında içim daralmış, onu teselli edebilecek bir söz aramış, bulamamış, bunalmıştım. İnsan böyle bir du-

rumda ne diyebilir ki? Kendimi Berivan Teyze'nin yerine koyuyorum: Bir savaş çıksa ve ben ablamdan haber alamasam! Çıldırırım herhalde. Her zaman çok iyi geçinemiyoruz, bazen çok gıcık da olabiliyor, ama ne olursa olsun ablam o benim.

Danny Abi, benden onları Berivan Teyzeler'e götürmemi istiyor.

Durur muyum? Bizimkilere, "Bekleyin, hemen gelirim," diyor, fırlıyorum. Eje Teyzeler'e de elimle, beni takip etmelerini işaret ediyorum.

Rojdalar'ın evi uzak değil, iki dakikada götürür dönerim.

Eje Teyze çıkınını sırtına yüklüyor, bebeği kucağına alıyor, küçük kızın elinden tutarak beni takip etmeye başlıyor. Genç kız da yere koyduğu çıkını sırtlanıyor, küçük oğlanın elini tutuyor, peşimiz sıra yürümeye başlıyor. Önlerinde az koştuktan sonra arkama bakıyorum; epey geride kalmışlar. Küçüklerin adımlarıyla hızlı ilerleyemiyorlar demek ki.

Duruyor, geri dönüyorum. Eje Teyze oldukça yorulmuş görünüyor. Sırtındaki çıkını alıyorum; epey ağır. Ta Suriye'den buraya bu yükü nasıl taşımış diye hayret ediyorum. Sonra da, çıkını almayı niye daha önce akıl edemedim, bebekli kadına bir de bunu niye taşıttım diye kendime kızıyorum.

Kısa sürede gider dönerim sandığım Rojdalar'ın evine varmamız epey zaman alıyor. Aklım da, bıraktığım maçta. Ben dönmeyince beklediler mi? Çakallar

gıcıklık yapmasın! Acaba dört kişi mi oynamak zorunda kaldılar? İlk yarıyı iki sıfır bitirmişken, ya şimdi maçı verirsek? İçim içimi yiyor.

Kapıyı Rojda açıyor. Yanımdakilerin kim olduğunu bilmediğinden şaşırıyor, yüzüme soru dolu bir bakış atıyor.

"Eje Teyze'n!" diyorum.

Bir çığlık kopanıyor, sevinçle boynuma sarılıyor.

Rojda'nın çığlığına Berivan Teyze koşarak geliyor. Önce donakalıyor, sonra fısıltıyla soruyor: "Eje! Eje'm! Sen misin?"

Eje Teyze bir şeyler söylüyor. Birbirlerinin boynuna sarılıyor, ağlamaya başlıyorlar. İki kadın uzun süre hıçkırıklar içinde usul usul konuşarak sarmaş dolaş kalıyor, birbirlerinin gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını öpüyorlar.

Neden sonra Berivan Teyze kardeşinden ayrılıyor, kapı önünde bekleyen çocuklara sarılıyor, yarı Türkçe, yarı Kürtçe konuşarak onları öpüyor, kokluyor.

Berivan Teyze'yle Eje Teyze'nin kavuşması beni öyle etkiliyor ki, kapının yanında dikiliyor, hiçbir şey düşünemiyorum. Sonra birden Çakallar'la oynadığımız maç yıldırım gibi aklıma düşüyor. "Ben gideyim," diyorum.

Berivan Teyze beni yeni görmüş gibi şaşırıp, kucaklıyor. "Sağ ol Ali'cim," diyor. "Beni nasıl sevindirdin, bilemezsin. Senin de çok sevinçli günlerin olsun."

Rojda yanıma geliyor. Gözleri ışıl ışıl, "Teşekkür

ederiz," diyor. Belki mutluluktan, sevinçten yüzünde ayrı bir güzellik var.

"Rica ederim," deyip, gerisingeri koşmaya başlıyorum. Çok zaman kaybettim, maç kaç kaç oldu acaba? Küçüklerin bunca yavaş yürüyeceğini, Rojdalar'a gitmemizin bu kadar uzun zaman alacağını tahmin edemedim. Beni beklediler mi acaba? Ya Çakallar beklemek istemediyse? Ya kendilerini galip ilan ettilerse? Aklıma her gelenle hızımı daha da artırıyor, deli gibi koşuyorum.

Otelin önüne ulaştığımda, bizimkilerin Hasan'ı omuzlarda taşıdığını görüyorum. Gol atmış olmalı. Çok coşkulular. Nefesimi yakalamaya çalışırken, "Gol mü attınız?" diye soruyorum.

"Beş! Beş! Beş!" diye karşılık veriyorlar. İnanamıyorum. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutacağım. Benden sonra üç gol daha atmışlar!!! Bizimkilerin kutlaması uzadıkça uzuyor. 'Yoksa maçı aldık mı?' diye bir düşünce geçiyor aklımdan. Rojdalar'a gidip gelmem o kadar uzun sürmüş olabilir mi?

"Maç bitti mi?" diye soruyorum şaşkın şaşkın.

Bizimkiler zıplamalarını kesmeden, "Beş sıfıır!" diye bağırıyor.

Maç bitmiş! Biz yenmişiz! Hem de beş sıfır! "Oleeey!" diye bağırıp onlara katılıyorum. Birlikte bağırıyor, zıplıyoruz. Çakallar süklüm püklüm yanımızdan geçiyor. Erhan'a elimle beş işareti yapıyor; "Ben demiştim," diyorum.

Otelin önünde oturuyoruz. Selo bana, "Oğlum var ya," diyor, "senin yüzünden maçı kaybedebilirdik. Elimden çekeceğin vardı o zaman." Sonra herkes birbirinin ağzından lafı alarak ikinci yarıyı bana anlatıyor. Danny Abi'nin oyuna girişini, Hasan'ın ve Murat'ın attığı golleri, Hasan'ın topu nasıl aşırttığını, Çakallar'ın moralinin nasıl bozulduğunu...

Murat, Hasan'a dönüyor; "Maçı senin sayende aldık," diyor. "Bizim takıma girsene." Sonra, Hasan'ın bunu anlayamayacağı aklına geliyor, ayağa fırlıyor, hepimizi tek tek gösteriyor ve hayali bir topa vurur gibi yapıp, ellerini kavuşturuyor.

Murat'ın komikliğine kahkahayı basıyoruz. "Çok iyi anlattın be Murat!" diye dalga geçiyorum.

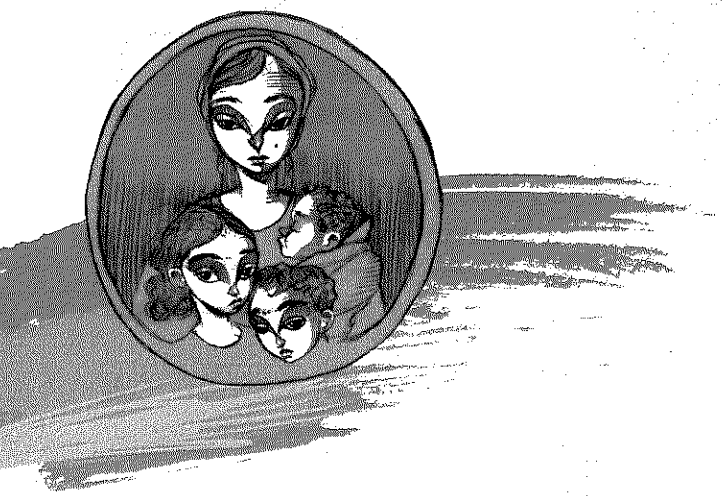
Hasan kızarıyor, gülerek başını sallıyor.

Murat bana dönüyor; "Çocuk anladı işte. N'aber?" diyor. Sonra gidiyor, Hasan'a sarılıyor.

Hasan da bembeyaz dişlerini çıkara çıkara gülüyor ve ona sarılıyor.

Hava kararana kadar otelin önünde oturup maçı konuşuyoruz. Eve gitmek üzere dağılırken geri dönüyor, otele girmekte olan Hasan'a ve Danny Abi'ye el sallıyoruz.

Berivan

Eje! Eje'm! Sen Misin?

Çorba olmak üzere; bir de terbiyesini yaptım mı, tamamdır. Bu hastalık nasıl da perişan etti Rızgar'ımı, halsiz, dermansız bıraktı. Kaç gündür yatıyor çocukçağızım. Neyse, atlattı sayılır. Bu çorbayı da içti mi, biraz daha toparlar.

Ah Eje'm, ya sen nasılsın? Küçükken ne sık hastalanırdın. Bu çorbadan sana da yapardım. Minicik yanaklarını şişirir, üfleye üfleye, höpürdete höpürdete içerdin.

Kapı çalındı. İçeriden Rojda'nın, "Ben açarım," diye seslendiğini duyuyorum.

Bir çığlık! Aman ne oldu? Yoksa düştü mü? Bir şey olmasın kızcağızıma!

Elimdeki limonu atıp, bir telaş kapıya fırlıyorum ki... Eje! Eje'm karşımda! Bu bir mucize!

Sevinçten kalbim duracak. Kardeşim, canım kardeşim benim. Günlerdir onu düşünmekten, onun için kaygılanmaktan gözüme uyku girmedi! Şimdiyse kanlı canlı karşımda duruyor. İnanılır gibi değil! Boynuna sarılıyorum.

"Eje! Eje'm! Sen misin?"

Eje cevap veremiyor, kollarımın arasında titriyor. Ağlamaktan konuşamadığını anlıyorum. Yanaklarını, gözyaşlarını öpüyorum.

"Ah, Eje'm geldin," diyorum, "buradasın! Ne çok merak ettim seni, nasıl kaygılandım."

Eje biraz soluklanınca, "Çok korktum abla!" diyor. "Seni bulamayacağız, çoluk çocuk açıkta kalacağız diye çok korktum."

Öpüyorum; "Artık buradasın ya," diyorum, "korkmana hiç gerek yok. Ben seni hiçbir yere bırakmam."

Aklım başıma geliyor, daha yeğenlerimi kucaklamadım bile. Leyla'ya bak hele! Ne güzel, ne alımlı bir genç kız olmuş. Bunlar da Yasin'le Besna olmalı. Eje fotoğraflarını göndermişti, ama fotoğraflarından daha güzeller. Eje'ye, "Çok lokummuş bunlar!" diyorum. Şaşkınlıktan herkesi kapının önünde tuttum. Bebeğini

kucağıma alıyor; "Hadi içeri geçin," diyorum.

Hepsini salona oturtup, "Aç mısınız?" diye soruyorum.

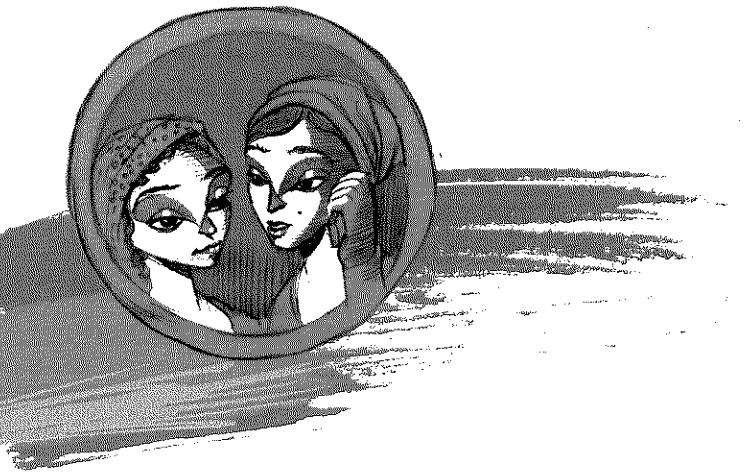
Bendeki de kafa! Ne uzak yoldan, kim bilir hangi şartlarda geldiler. Tabii ki, açlar, yorgunlar. Önce bir karınlarını doyurayım, sonra yataklarını yaparım. Hele kursaklarına bir lokma bir şey girsin, azıcık uyuyup dinlensinler, kendilerine gelirler. Biraz da olsa sağalır acıları.

Fırlıyorum. Rojda'ya da, "Hadi!" diyorum. "Gel de bana yardım et." Ana kız girdik mi şimdi mutfağa, iki dakikada kurarız sofrayı. Salata malzemesini çıkarıyor, sirkeli suya koyuyor, domatesleri biberleri çabucak doğruyorum. Çorbanın terbiyesini yaparken, Rojda'ya sofrayı kurmasını söylüyorum.

Rojda örtüyü alıp hızla dışarı çıkarken Eje geliyor, çarpışıyorlar.

"Abla, telefonunu verir misin?" diyor Eje'm. "Kenan'ı arayayım."

Eje

Ah Kenan, İyi Misin?

Yola çıkmadan bozuldu telefonum. Tam da zamanını buldu diye ne kadar üzüldüm. Öyle ya, ya ablamın evini bulamasaydım? Ya kaybolsaydım bu koca şehirde? Kimden, nasıl yardım isteyecektim? Ah Kenan'ım, sen yüreklendirmesen, ısrar etmesen ben hiç senden, memleketimden ayrılır mıydım? İz bilmez, dil bilmez, elimde yalnızca bir adres, küçücük çocuklarla yollara düşmeye asla cesaret edemezdim. Bu İstanbul dedikleri de amma büyükmüş meğer. Otobüsten inip

buraya gelinceye kadar canımız çıktı.

Gene de şu sarı adam olmasaydı bulamazdık ablamın evini. O maçı seyre dalmışken, nasıl fark etti zorda olduğumuzu? Hele de adresi okuyup benim adımı bilmesi! Akıl alır gibi değil. Ablamı tanıyor olmalı. Önce Kenan'ı arayayım da, sonra sorarım ablama.

Ah Kenan'ım nasılsın? İyi misin?

Mutfağa gidiyorum. Ablam ne kadar becerikli. Bu kadar kısa sürede ne çok şey hazırlamış.

"Abla telefonunu verir misin? Kenan'ı arayayım."

Ablam birden taburenin üstüne yığılıveriyor. Ne oldu? Az önce mutfakta anaforlar yaratan kadın neden şimdi birdenbire çöktü?

"Ne oldu abla?" diyorum.

Bir süre cevap veremiyor, sonra tezgâhın üstünden kaptığı mutfak bezini gözlerine bastırıyor, hıçkırıklar arasında, "Çok şükür!" diyor. "Çok şükür. Kenan'ı yanınızda göremeyince içim cız etti. Başına bir şey geldi sandım. Sana da sormaya dilim varmadı."

Ablama sarılıyorum. "O iyi. Merak etme," diyorum. "Orada kaldı. Gelmek istemedi. Belki daha sonra..." İçimden, 'Çocuklar bu kadar küçük olmasa, onları korumanın bir yolunu bulabilsem, ben de kalırdım,' diye geçiriyorum.

Ablam telefonunu getiriyor, Kenan'ı arıyorum. Açılmıyor. Yoksa? Aklıma gelenle kalbim sıkışıyor, ellerim titremeye başlıyor. Tam kapatmak üzereyken, Kenan'ın sesini duyuyorum.

"Berivan?"

Elim ayağım boşalıyor, ablamın kalktığı tabureye bu kez ben çöküyorum. Bir süre konuşamıyor, sonra hıçkırıklar arasında, "Benim," diyorum, "Eje. Telefonu açmayınca çok korktum. Başına bir şey geldi sandım."

Kenan, "İyiyim, merak etme," diyor. "İçerideydim, duymadım yalnızca."

Onu şimdiden ne kadar çok özlediğimi fark ediyorum, içim eziliyor.

Kenan, "Daha sakin olmaya çalış," diyor. "Aklına hemen kötüyü getirme."

İçimden, 'Savaşın ortasında aklıma iyi bir şey nasıl getireyim?' diye geçiriyor ama Kenan'a, "Haklısın," diyorum.

Telefonu kapattıktan sonra içim boşalmış gibi otururken, Yasin'in sesiyle kendime geliyorum. Koşarken düşmüş, ağlıyor. Banyoya sokup, elini yüzünü yıkıyorum. "Geçti, geçti," diye teselli ediyor, oğulcuğumu göğsüme bastırıyorum. Sınırdan nasıl geçtik, bunca yolu nasıl gelebildik! Hâlâ gerginim. Yasin'den çok, kendimi rahatlatmak için, "Geçti," diye mırıldanıp duruyorum. Besna'yı da temizlemeli.

İçeri sesleniyorum: "Kızıım, gelsene buraya!"

Su kuşu Besna, sabunu elimden kapıyor, uzun uzun temizlenmeye başlıyor. Onu banyoda bırakıp küçüğümün altını değiştirmeye gidiyorum.

Ablam şıpınişi harika bir sofra donatmış, hepsi çok leziz.

"Ellerine sağlık," diyorum. "Uzun zamandır bu kadar güzel yemek yememiştim."

Ablam, "Sen de marifetlisindir," diyor.

Aklımdan 'Malzeme olmayınca marifet ne işe yarar?' diye geçiriyorum, ama tadımızı kaçırmamak için bir şey söylemiyorum.

Ali

Rojda, Süpermen'i Seviyor

"Bücürük, hadi kalk, okula geç kalacaksın."

"Gooool!"

Ablamın kıkırdamasına uyanıyorum.

"Rüyanda bile maç görüyorsun. Hadi kalk artık."

Uyku sersemiyim. "Çakallar'la maçımız var bizim."

"Ohoo, o maç oldu, bitti. Üstelik kazandınız da."

Yavaş yavaş ayılmaya başlıyorum. "Kazandık di mi?"

Ablam beni gıdıklamaya başlıyor. "Kazandınız ka-

zandınız. İki gündür dilinden düşmedi. İstersen, sana golleri sayayım. İlk golü Hasan attı, ikinci golü Yusuf..."

Ablamın elinden kurtulup yataktan fırlıyorum. Banyoya giderken Eje Teyze'nin geldiğini de hatırlıyorum. Dudağıma bir ıslık yerleşiyor, hangisine daha çok sevindiğimi bilmiyorum; Çakallar'a beş çekmemize mi, yoksa Berivan Teyze'nin kardeşine kavuşmasına mı?

Kahvaltıya aç kurt gibi oturuyor, peynire, zeytine saldırıyorum. Ekmeğimi bana bana yediğim yumurtayı bir çırpıda bitiriyor, gene de doymuyorum. Canım biraz daha yumurta istiyor. Ablam kendine çay koymak üzere masadan kalkınca, tabağını önüme çekiyor, onun yumurtasına yumuluyorum.

Ablam geri dönüp de tabağını yerinde bulamayınca kızıyor; "Seni canavar seni!" diyor. "Bir dakika boş bırakmaya gelmiyor. Dur, ben kendime daha güzelini pişireyim de gör." Aslında kızmadığını biliyor, yumurtalı ağzımla yanağına koca bir öpücük konduruyorum.

Aç kurt gibi kahvaltıya saldırırken zaman kaybetmişim. Saatime bakıp geç kaldığımı anlayınca, fırlıyorum.

Ayakkabılarımı giyerken annem yetişiyor. "Okul dönüşü bir yere uğrama, doğru eve gel," diyor. "Yemek hazırlayayım da Berivan Hanımlar'a götür. Birdenbire çok kalabalık oldular, hazırlığı da yoktur ka-

dıncağızın." Sonra kendi kendine mırıldanıyor. "Dün gönderebilsem daha iyiydi ama, birden misafir bastırınca..."

Nefes nefese okula ulaştığımda, bahçede Hakan ve Kemal'i görüyorum. Bana uzaktan önce beş işareti yapıyor, sonra başparmaklarını havaya kaldırıyorlar. Muratlar dünkü maçı herkese yaymış olmalı. Çakallar okulun baş belası. Kimse onları pek sevmiyor. Anlaşılan, bugün tebrikleri kabul edeceğiz. İçimdeki neşe katlanıyor.

İlk dersimiz matematik. Öğretmenimiz Eziyet Mehmet yeni bir konuya başlıyor ve bütün keyfimi kaçırıyor. Bu konuyu da öncekiler gibi gene karmakarışık anlatıyor. Tahtanın solundan başladığı denklem öbür uca uzuyor, yazdıklarına tahta yetmiyor, başa dönüyor, eskileri silerek devam ediyor. Ben zaten ortalarda bir yerlerde kopuyor, gerisini takip edemiyorum.

Eziyet, üstüne bir de uzun bir ödev veriyor; "Bugünkü konuyu pekiştirmek için," diyor.

'*Anlamadım* pekişirse, *apanlamadım* mı olur?' diye düşünüyor, ben de Türkçe'yi katlediyorum.

Eve dönünce, annem elime Berivan Teyze'ye götüreceğim tencereyi tutuşturuyor. Nefis kokuyor. Kapağını açıp bakıyorum: Biber ve yaprak dolması. Bayılırım. Bir tanesini ağzıma atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Anneme, "Bize de ayırdın, değil mi?" diye soruyorum.

Annem saçlarımı karıştırıyor, "Merak etme," diyor. "Üstelik, bizimkinin sarmaları daha fazla."

Fırlıyorum.

Kapıyı Rojda açıyor, saçlarını arkadan örmüş, ortasından da kırmızı bir kurdele geçirmiş. Çok yakışmış.

"Annem gönderdi," diyerek tencereyi uzatıyorum.

Teşekkür ederek alıyor; kapıyı kapatacakken, içeriden Rızgar Abi'nin sesi duyuluyor.

"Rojdaa, kim geldi?"

Rojda cevap veremeden, Eje Teyze'nin iki küçük çocuğu koridordan koşarak geliyor, ona çarpıyorlar. Rojda elinde tencereyle sendeliyor, dengesini kaybediyor. Yetişip kolundan tutuyor, düşmesini engelliyorum. Gülümsüyor; "Sağ ol!" diyor. "Ateş topu gibiler. Bir dakika sakin durmuyorlar." Sonra içeri sesleniyor: "Ali geldi abi."

Rızgar Abi'nin heyecanlı sesi duyuluyor: "Ali, gelsene biraz."

Rojda başıyla bana abisinin odasını işaret ediyor; "Geçsene," diyor.

Rızgar Abi'nin odasına geçerken, bakışlarım salona kayıyor. Kanepenin üstünde açılmış ve üstünkörü kapatılmış çıkınlar var. Ortaya ise sıra sıra yer yatakları dizilmiş, üstünde Eje Teyze küçük bebeği emziriyor. Ablamlarla geldiğimiz derli toplu evden eser yok.

Rızgar Abi terden alnına yapışmış saçları ve kıpkırmızı yanaklarıyla yatağın içinde oturuyor. Beni gö-

rünce heyecanla, "Gel gel!" diyor. "Korkma, doktor bulaşıcı dönemin geçtiğini söyledi. Anlatsana, maç ne oldu? Kim kazandı? Benim yerime birini bulabildiniz mi?"

Yatağın kenarına oturuyor, suratımı asarak sağ elimin beş parmağını açıyorum.

Rızgar Abi'nin yüzü düşüyor; kederli bir fısıltıyla, "Beş gol mü yedik?" diyor.

Zar zor tutmaya çalıştığım kahkahamı patlatıyorum. "Beş attıııık!"

Rızgar Abi inanmakta zorluk çekiyor. "Nasıl oldu bu?"

Maçı bütün ayrıntılarıyla anlatmaya başlıyorum.

İlk yarıyı bitiremeden Rojda küçük kızın elinden tutmuş, içeri giriyor.

"Abi, biz senin odana gelelim. Yasin'le kavgaya tutuştular. Annem de Yasin'i benim odamda oyalıyor," diyor. Sonra küçük kıza dönüyor; "Burada resim yapalım mı, Besna'cım?" diye soruyor.

Masanın başına geçiyorlar. Rojda küçük kıza kâğıt ve boya kalemleri veriyor. Kız kâğıda yumuluyor, derhal çizmeye başlıyor.

Rızgar Abi'nin yorulduğunu fark ediyor, gitmek istiyorum. Odadan çıkmadan önce, küçük kızın yaptığı resme bakıyorum. Bir ev ve bir uçak çizmiş. Gökyüzünden gelen çizgileri göstererek, "Yağmur mu yağıyormuş?" diye soruyorum.

Küçük kızın cevabını Rojda çeviriyor: "Onlar bom-

ba!" Üzülüyorum. Bu kadar küçük bir çocuğun bombayı bilmesini, bombalanan evler görmesini aklım almıyor. Acaba kendi evleri de bombalandı, yıkıldı mı? Eje Teyze, bir bebek ve küçücük çocuklarla bunca yolu gelmeyi göze aldığına göre öyle olmalı diye düşünüyor, kederleniyorum.

Filmde mi, yoksa bir çizgi romanda mı görmüştüm; Süpermen eliyle koca bir bombayı yakalıyordu. 'Ben de Süpermen olsam, bombaları tek tek yakalasam, hiçbiri evlerin, çocukların üstüne düşmese,' diye geçiyor içimden. Bombaları topladığımı, yere indiğimi, sırtımdan pelerinimi çıkarıp hepsini içine koyduğumu, bohçaladığımı hayal ediyorum. Sonra da sallar sallar uzaya fırlatırım diye düşünüyorum.

Rojda beni kapıya kadar geçiriyor.

Çıkmadan, Yasin'in ağladığını duyuyorum. Rojda'ya, "Burası çok gürültülü. Ders çalışmakta, ödev yapmakta zorlanırsan, istediğin zaman bize gelebilirsin," diyorum.

Rojda'nın yüzü aydınlanıyor, gülümsüyor. Gamzeleri olduğunu, ona çok yakıştığını fark ediyorum.

"Çok sevinirim," diyor.

Aklıma matematik ödevi geliyor. "Bugün Eziyet Mehmet'in anlattıklarını anladın mı?"

Başını sallıyor; "Zor değil aslında," diyor. "Mehmet Öğretmen biraz karışık anlatıyor. İstersen sana anlatırım."

"Yaşa!" diyorum. "Hayatımı kurtarırsın."

"Bekle, kitaplarımı alıp geleyim. Size gidelim, ödevi birlikte yapalım," diyor. Koşarak içeri geçiyor. Berivan Teyze'ye, "Ben ders çalışmaya Aliler'e gidiyorum," dediğini duyuyorum.

Dışarı çıkıyor, birlikte yürümeye başlıyoruz. Yan gözle bakıyorum, hızlı hızlı yürüyünce yanakları kızarıyor, üstündeki hırkayla aynı renk oluyor. Kırmızı ona çok yakışıyor.

Rojda, küçüklerin ne kadar yaramaz olduğunu, evin içinde sürekli koşturduklarını anlatıyor. "Birdenbire yabancı bir ortama girdiler. Çok huzursuz oldular tabii," diyor. "Babalarını da özlüyorlar. Özellikle Besna çok düşkünmüş babasına."

Rojda'nın anlayışına, olgunluğuna şaşırıyorum. Ben olsam kızar, söylenirdim herhalde. "Babaları gelmeyecek mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor; "Orada kalmış," diyor. "Belki daha sonra gelecekmiş."

Onu gürültülü ev ortamından uzaklaştırmak, rahatlatmak istiyorum. "Ödevi bitirdikten sonra sinemaya gidelim istersen," diyorum. "Ne tür filmler seversin?"

Sorar sormaz pişman oluyorum. Rojda'nın cevabını tahmin etmek zor değil. Kız filmleri işte! Ben romantik bir filmde nasıl sıkılacağımı düşünürken, "Macera filmlerine bayılırım," diyor Rojda.

Yüreğim kıpırdıyor. Ne kafa bir kız! Rojda'yla zaman geçirmenin çok zevkli olacağını düşünüyorum.

"Park sinemasında Süpermen oynuyor," diyorum. "Yeni çekimi."

Rojda'nın yüzü aydınlanıyor; "Süpermen'i çok severim," diyor.

Yüzüne bakıyorum, Süpermen'in sevgilisi Lois Lane* kadar güzel gözüküyor.

* Okunuşu: Luis Leyn.

Rojda

Annemin Eli Pek Bereketli!

Teyzemler geleli bir hafta oldu, oysa sanki çok daha uzun zaman geçmiş gibi. Evdeki hareketten olmalı. Yasin'le Besna sürekli koşturuyor, bebeciğin de ağlaması kesilmiyor. Ama olsun. Annemdeki değişikliğe değer. Teyzem geldiğinden beri annem çok daha genç, çok daha canlı, hatta neredeyse haşarı bir kız çocuğu. Gözlerindeki muzip, hınzır ifadeyi yakalamak çok hoşuma gidiyor. Sürekli sözü eskilere götürüyor, hep eski anıları yâd etmek istiyor. Her laf da kardeşlerin or-

talığı nasıl altüst ettiklerine bağlanıyor. Annemin, çocukluğunda bu kadar yaramaz olduğuna inanamıyorum. Eh, bir daha bana uslu olmamı söylesin, bak ne cevap veriyorum!

Daha sofradan kalkmadan annem bir sonraki öğünü planlıyor. Bu sabah kahvaltıda da öyle oluyor; annem teyzeme dönüp, "Bugün mantı yapalım mı Eje?" diye soruyor. "Eskisi gibi? Annemin usulüyle?"

Teyzem sevinçle, "Küçüklerin peşinde koşmaktan mantı yapmaya fırsat bulamadım hiç," diyor. "Oysa annem ne sık açardı. Ne çok yerdik."

Annem kıkırdıyor; "Hele sen!" diyor. "Üç dört yaşlarındayken bir kere o kadar çok yemiştin ki, karnına ağrılar girmişti. Sonra da, 'Ben mantı istiyorum. Karnıma mantı istiyorum,' diye ağlamıştın."

Teyzem gülüyor; "Hatırlamıyorum," diyor.

Annem, "Biz sana zaten fazlasıyla mantı yediğini anlatıyoruz, inatla başını sallıyorsun, önüne koyduğumuz mantıyı da yemiyorsun. Demek istediğin sonra anlaşıldı. Meğer, mantı karnımdan gitti, ağrı geldi; ağrı gitsin, mantı gelsin demek istiyormuşsun," diyor.

Gülüyoruz.

Küçükler bugün çok uslu. Fırsattan yararlanarak ödevlerimi bitiriyorum. Eziyet Mehmet'in ödevi bayağı zor, zamanımı alıyor. Bir bardak su içmek için mutfağa gittiğimde, gözlerime inanamıyorum. Annemle teyzem sağı solu mantıyla doldurmuş!

Benim şaşkın bakışlarımı görünce, annem de üç

sini dolusu mantıya bakıyor ve teyzeme, "Eje, abarttık galiba. Kim yiyecek bunca mantıyı?" diye soruyor.

Teyzem gülüyor. "Konuşmaya daldık, çocuklardan da ses gelmeyince..."

Annem sesinde hafif bir gurur, "Elim pek bereketlidir," diyor.

Teyzem dirseğiyle annemi dürtüyor. "Elimin ayarı yoktur, desene şuna."

İkisi gülmeye başlıyor, kahkahalarını durduramıyorlar. Neşeleri bana da bulaşıyor, üçümüz mutfağın ortasında gözlerimizden yaş gelene kadar gülüyoruz.

Annem birden, "Bak aklıma ne geldi!" diyor. "Az ilerimizdeki otelde Suriye'den gelen bir aile yaşıyor. Garibanların burada kimi kimseleri yok. Onları yemeğe çağıralım, hep birlikte yiyelim." Sonra bana dönüyor; "Abine söyle de, otelden çağırsın onları," diyor. "İkinci katta, merdivenin karşısındaki odada kalıyorlar." Kaytarıcı Rızgar'a iş düştüğüne seviniyorum.

Mutfaktan çıkarken, annemin, "Muazzez Hanım'ın tenceresine de mantı koyayım," dediğini duyuyorum. "Sağ olsun, geçen gün gönderdiği dolmalar çok makbule geçti. Kaç gündür tenceresini geri veremedim."

Bu fırsatı kaçıramam. Tornistan edip geri dönüyorum. "Muazzez Teyzeler'e tencereyi ben götürürüm," diyorum, "sonra da otele uğrarım."

Annem benim bu kadar gayretkeş olmama şaşırıyor; "Peki, madem gönüllüsün," diyor hayretle, elime tencereyi tutuşturuyor: "Fırla bakalım."

Eteklerim zil çala çala Aliler'e koşuyorum. Evlerine vardığımda, kapıyı çalmadan tencereyi yere koyup, saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Her zaman fırlayıveren inatçı saçım gene gözümün üstünde. Parmağımı yalayıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalışıyorum.

Tencere yerde, ben saçımla uğraşırken kapı açılıveriyor. Elinde topuyla Ali! Eyvah! Rezil oldum.

Telaşla tencereyi yerden alıp uzatıyorum. "Annem gönderdi."

Ali durumu garipsiyor, duralıyor, ama neyse ki bir şey demiyor; topunu yere bırakıyor, teşekkür ederek elimdekini alıyor.

Tencereyi içeri götürürken arkasından sesleniyorum: "Bir yere çıkıyordun galiba."

Çabucak dönüyor, topunu bıraktığı yerden alırken, "Otele gidiyordum," diyor. "Hasan'la top oynayacağız."

"Ben de otele gidiyorum," diyorum. "Birlikte gidelim."

Ali bana bir bakış atıyor, o aksi adamın otelinde ne işim olduğunu düşünüyor belki de.

"Merdivenin karşısındaki aileyi bize çağıracağım," diyorum.

Ali bir kahkaha atıyor. "Onlar Hasanlar. Aynı kişilere gidiyoruz, desene!"

Tam yola koyulduğumuz sırada Ali birden bir şey hatırlamış gibi duruyor.

"Benim bir şey almam lazım, bekler misin?" diyor, sonra geri dönüp bir koşu evine gidiyor. Az sonra da nefes nefese geri dönüyor.

"Aldın mı?" diye soruyorum.

Cebini yoklayarak olumluyor. Nedense, yol boyu cebini yoklamaya devam ediyor. Acaba yanına çok para aldı da düşürmekten mi korkuyor?

İnci

Danny Gidiyor

Zaman ne çabuk geçiyor. Danny'nin gitme vakti geldi bile. Hesaplıyorum, bizim eve geleli on günü aşmış. Oysa annemin gaflarını, babamın kızgınlığını anlayacak diye elimin ayağımın birbirine dolanması, Danny'nin bana birlikte çalışmayı teklif etmesi, benim de havalara uçmam daha dün gibi.

Amma sıkı çalıştık onunla, her ânımız dolu dolu geçti. Bir makale yazmak hiç de kolay değilmiş hani. Söyleşileri kayıttan yazıya geçir, kontrol et, yorumla,

yanlış anlaşılabilecek yerleri ayıkla, daha iyi ifade edebilir miyim diye cümlelerin üstünde kafa patlat...

Gidiyor diye içime hüzün çöküyor.

"Ben çıkıyorum anne, hoşça kal."

"Danny'yle çalışmaya mı gidiyorsun gene?"

"Evet."

Odasının önünden geçerken Ali'yi, daha doğrusu poposunu görüyorum. Divanın altından bir şey almaya uğraşıyor. Topudur muhakkak. Bizimkinin derdi gücü futbol değil mi? Top da epey geriye kaymış olmalı ki, divanın altına iyice girmiş, belden yukarısı görünmüyor. Poposuna bir şaplak atsam mı acaba? Vazgeçiyorum.

Otele doğru yürürken, dün son yazıyı yazdıktan sonra Danny'nin "gönder" tuşuna hızlıca basışı, geriye yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturması ve, "Bitti! Bunu kutlayalım," deyişi geliyor aklıma. Sonra da hınzır bir bakışla, "Beni güzel bir yere götürürsün artık!" demesin mi? Haklı. İstanbullu olan ben değil miyim, gidilecek yeri benim bulmam lazım. Ama nereye gidilir, ne yenir, ne bileyim ben? Harçlığım ancak okul kantinine ve köşedeki dönercide sandviç yemeye yetiyor.

Neyse ki, Aylin bilir böyle şeyleri. Dün sorduğumda bana bir çırpıda sürüyle yer ismi saydı. Hepsine gitmiş mi bu kız, şaştım kaldım. Aylin'in verdiği para cüzdanımda mı diye kontrol ediyorum. Sağ olsun, Danny böyle dediğine göre hesabı senin ödemen

gerekir diye bir de borç verdi bana. Meryem Hanım ve Berivan Hanım'la vedalaşalım, yardımları için teşekkür edelim, sonra gidelim bakalım Aylin'in önerdiği yere.

Danny'yi otelin dışında bahçe duvarının üstünde otururken buluyorum. Kot pantolonunun üstüne yeşil tişört giymiş, çok yakışmış.

"Hava güzel, ben çıktı," diyor. Son birkaç gündür Türkçe'si bayağı ilerledi. Artık benimle bile Türkçe konuşuyor. Bir de kendinden üçüncü tekil şahıs olarak söz etmeyi bıraksa... Gülesim geliyor.

İçeri giriyor, merdivenleri tırmanıp Meryem Hanımlar'ın odasının kapısını tıklatıyoruz.

Kapıyı Havva açıyor, bizi görünce çok seviniyor, boynuma atlıyor. Meryem Hanım da içeri girmemizi işaret ediyor, yatağın üstündeki eşyaları topluyor.

Gelmeden önce, diyeceklerimizi internetten Kürtçe'ye çevirdim, ezberledim. Bu site iyi hoş da, bazen insanın karşısına çok abuk sabuk şeyler getiriyor. Hem tercümenin doğru olmamasından, hem de ezberlediklerimin tümünü hatırlayamamaktan korkuyorum. Tuhaf şeyler söylemediğimi umut ederek, tanışmaktan memnun olduğumuzu, Danny'nin yarın gideceğini, teşekkür ettiğimizi söylüyorum.

Meryem Hanım'ın gözleri doluyor, başını hararetle sallıyor, elimizi sıkıyor. Kendimi doğru ifade edebildiğimi anlıyor, rahatlıyorum.

Tam gitmek üzereyken, kapı tıklatılıyor. En yakın-

da durduğum için ben açıyorum ki, kimi göreyim? Elinde topuyla bizim Ali ve Rojda! Anlaşıldı, artık bundan böyle bizimkini nerede bulacağımız belli.

Ali de beni gördüğüne şaşırıyor; "Abla, ne işin var burada?" diye soruyor.

Elindeki topu kapıyor, yanağından bir makas alıp, "Hasan'la top oynamaya gelmiştim," diyorum.

Ali kıkırdıyor.

Rojda, "Ben de, bize mantı yemeye çağırmaya!" diye atılıyor.

Rojda'nın davetini duyunca, Meryem Hanım'ın yüzü aydınlanıyor, başını memnuniyetle sallayarak bir şeyler söylüyor.

İki ailenin arasında filizlenen dostluğa seviniyorum. Meryem Hanımlar'ın yalnızlığı, sürekli beklemekle geçen günlerinin sıkıntısı yüreğimi buruyor. Hasan'ınsa yüzü düşüyor, belli ki Rojdalar'a gitmek yerine Ali'yle top oynamak istiyor.

Rojda birden Ali'ye, "Sen de bize gelsene," diyor. "Yemek yedikten sonra, Hasan'la çıkar top oynarsınız."

Ali duralıyor, hemen cevap vermiyor, bana bir bakış atıyor. Gidersem ayıp olur mu diye düşündüğünü, benden onay beklediğini anlıyorum.

Rojda bize dönüyor: "Siz de gelirsiniz değil mi, İnci Abla?"

"Kalabalık etmeyelim Rojda'cım," diyorum. "Ama biz de size uğrayacaktık zaten. Danny yarın öğlen İs-

tanbul'dan ayrılıyor. Berivan Teyze'ye veda etmek, yardımları için teşekkür etmek istiyordu."

Hep birlikte yola düşüyoruz.

Danny

Aaa! Bak Kimi Çağrıştırdı!

Yarın Güneydoğu'ya, Suriyeliler'in kaldığı kamplara gidiyorum. Buradaki günlerim ne çabuk geçti. İnanamıyorum. Yayın yönetmenimden posta kutuma düşen iletiyi gördüğümde nasıl heyecanlanmış, ne çok sevinmiştim. *"Danny, savaş mağduru çocuklar hakkında yazı dizisi hazırlama önerini çok beğendim. Hazırlan, hemen yola düş. En geç iki hafta içinde yazıyı tamamlamanı, dosyayı teslim etmeni bekliyorum."* Pürtelaş, internetten uçak biletimi ayırtmam, çantama

eşyalarımı tıkmam ve bakması için kedimi kardeşime emanet etmem daha dün gibi.

Burada gördüklerimi, duyduklarımı hiç unutamayacağım. Bunca çaresizlik, bunca sıkıştırılmışlık... Korkunç!

Bakalım, yarın neler göreceğim, nelerle karşılaşacağım? Keşke İnci de benimle gelebilseydi. Sınavları olduğunu, ayrılamayacağını söyledi ama bana kalırsa, biraz da ailesinden çekiniyor. Bu ülkede farklı bir kültür var; kızlar rahat hareket edemiyor. Neyse ki, orada bana yardımcı olabilecek bir arkadaşını ayarladı. Yoksa tek başıma bu işi nasıl kotarırdım, hiç bilemiyorum.

Acaba İnci'nin arkadaşı nasıl biri? İnci kadar zeki mi? Hem, o İnci işte. Kolayca uyum sağlayabildiğim harika biri. Keşke ayrılmak zorunda olmasak. Ah İnci! Onunla çalışmak çok zevkliydi; karşısındakine bulaşıveren bir neşesi var. O olmasa, sığınmacıların anlattığı korkunç olaylar, o derin çaresizlikleri bende yazı dizisini sürdürecek enerji bırakmazdı. Önerileri de çok yerindeydi: Vurgulamamız gereken noktalar, yazının kurgulanışı, yanlış anlaşılabilecek yerlere dikkat çekişi...

Dün gece internette, İnci'yi nereye götürebilirim, nerede güzel bir yemek ısmarlayıp vedalaşabilirim diye araştırırken, İstanbul'un büyüklüğüne, güzelliğine hayran oldum; bu müthiş kenti dolaşacak zaman bulamadım diye hayıflandım. Bu kez fırsat olmadı, ama

artık yıllık izinlerimi nerede geçireceğim belli.

İşte, İnci de tam zamanında geliyor. Boynuna taktığı renkli fular çok yakışmış ona.

Birlikte otele giriyor, Bayan Meryemler'in odasına çıkıyoruz. İnci bilgisayara tercüme ettirdiği metni söylerken çok sevimli. Ezberini unutmaktan korkan çocuk gibi. Bayan Meryem elini göğsüne bastırıyor, bir şeyler mırıldanıyor.

Kapı tıklanıyor. Karşımızda İnci'nin kardeşi, Ali. Topunu görünce Hasan'la oynamak istediğini anlıyorum. Yanında da Bayan Berivan'ın kızı. Yemek sözünü kapıyor, ama konuşulanları anlayamıyorum. Az sonra İnci tercüme ediyor; Berivanlar'ın Meryemler'i yemeğe davet ettiğini söylüyor.

"Biz de gidip vedalaşalım, oradan yemeğe gideriz," diyorum.

Tamam anlamında başını sallıyor.

Hep birlikte evlerine gittiğimizde Bayan Berivan bizi gördüğüne çok seviniyor. Konuşmaları tam anlayamasam da onun içeri girmemizi istediğini, İnci'nin karşı çıktığını, ikisinin de kendi fikrinde direndiğini seziyorum.

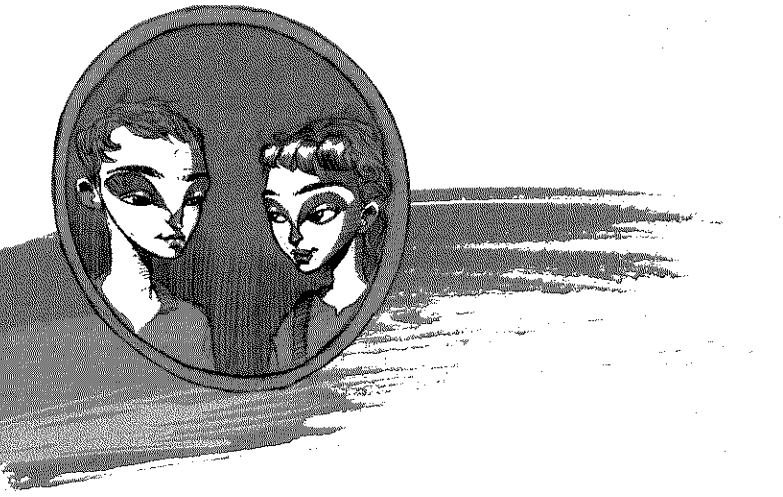
Derken Bayan Berivan, onu ve beni kolumuzdan tutarak içeri sürüklüyor. Galiba İnci'yle baş başa yemek yeme planım suya düştü. Keyfim kaçıyor.

Bayan Berivan'ın yinelediği bir cümle var, ne dediğini tam anlayamıyorum, ama "ana" ve "sevmek" sözcüklerini kapıyorum.

İnci'ye, "Niye ana diyor?" diye soruyorum.

Türkçe'de böyle bir deyiş olduğunu, yemeğin üstüne gelenlere, "kaynananız sizi seviyormuş" dendiğini söylüyor.

Birden, gözümün önüne İnci'nin annesi Bayan Muazzez geliyor!

Çok Çok Güzel!

Kapıyı çalıyorum, annem açıyor, bizi büyük bir tezahüratla içeri alıyor.

İnci Abla söze giriyor; "Danny yarın gidiyor, vedalaşmak istedi," diyor. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz."

Annem, "Ne demek gülüm!" diyor. "Ben de bu sayede Meryem Hanımlar'ı tanıdım. Tam zamanında geldiniz, kaynananız sizi seviyormuş. Çok güzel mantı yaptık. Hadi geçin içeri."

İnci Abla itiraz ediyor, gitmek zorunda olduklarını söylüyor, ama annem kabul etmiyor.

"Hayatta bırakmam!" diyerek onları kollarından tuttuğu gibi içeri sürüklüyor. "Yiyince sor bakalım Danny'ye, daha önce böyle bir şey tatmış mı?" diyor. Annemle bu konuda baş etmek mümkün mü?

Salona geçiyoruz. Herkesin çabucak ikili, üçlü gruplaştığını görüyorum. Teyzemle Meryem Hanım hemen kaynaşıyorlar. Birbirlerine nereden geldiklerini, savaştan nasıl kaçtıklarını sorduklarını duyuyorum. Gözlerindeki acıyı görmemek, seslerindeki hüznü duymamak için yanlarından uzaklaşıyorum.

Besna'nın, Havva'nın yanına gittiğini görüyorum. "Evcilik oynayalım mı?"

Abimse, Hasan'la Ali'yi odasına, bilgisayarda futbol oynamaya çağırıyor.

"Rojda, kızım gel de yardım et bana." Ben mecburen annemle eşleşiyorum. Mutfağa geçiyoruz, annem mantıyı tabaklara bölüştürüyor, ben de üstlerine sarımsaklı yoğurdu koyuyor, nane ve pul biber serpiyorum.

Leyla da yardıma geliyor. Birlikte mantıları içeri taşıyoruz. Aliler'in mantısını abimin odasına götürüyorum.

Ali, "Harika kokuyor!" deyip elimden alıyor, iştahla yemeye başlıyor.

Sonunda annemle bana da sıra geliyor. Mantı gerçekten nefis olmuş. Herkes bir çırpıda yemeğini biti-

riyor, Danny Abi'ye ikinci tabağı servis ediyorum.

Tabakları mutfağa taşırken, bizim üçlünün abimin odasından çıktığını görüyorum.

Abim mutfağa, "Anne, ben Aliler'le top oynamaya gidiyorum," diye sesleniyor.

Üçü, sokak kapısına doğru yöneliyor, ama nedense Ali daha yavaş. Eli cebinde, oyalanıyor. Yoksa parasını mı düşürdü?

Ali birden geri dönüyor, yanıma geliyor. Yüzü kıpkırmızı, telaş içinde cebinden çıkardığı bir bileziği bana uzatıyor; "Geçen gün gördüm de, seveceğini düşündüm," diyor ve şimşek hızıyla arkasına dönüp, koşa koşa dışarı çıkıyor.

Donakalıyorum. İki ince derinin tuttuğu, uçları kıvrımlı bir "R" harfi... Elimdeki bileziğe şaşkın şaşkın bakarken, Leyla yanıma geliyor. Göz kırpıyor, "Güzelmiş!" diyor. Şaşkınlığım geçiyor, yüreğim bir kuş gibi havalanıyor.

"Evet," diyorum, "çok güzel. Çok, çok güzel!"

Gülsevin Kıral'dan İstanbul'un tarihsel dokusunda gizemli maceralar!

ÖMER HEPÇÖZER DEDEKTİFLİK BÜROSU dizisi

1. kitap

İSTANBUL'U ÇALIYORLAR!

2. kitap

ÇALINAN KENT

Dedektiflik öyküleriyle sevilen, ödüllü yazar
Gülsevin Kıral
hepimizi eğlenceli bir serüvene davet ediyor.
Her şey, gazetedeki "Dedektif Yardımcısı Aranıyor" ilanıyla başlar. Mustafa yaz tatili süresince, babasının eski polis arkadaşı Ömer Hepçözer'in dedektiflik bürosunda çalışacaktır.